Tef

KIZLAR - Acaba bizi mi yoksa Yassıada saatini mı tak[illegible] ediyorlar...?

HER MECLİSTE SÖZÜ DİN-
LENEN VE ALKIŞLANAN
BİR ADAMMIŞSINIZ !..
Niye kızıyorsunuz
sizde adammısınız?
EĞER ADAM
OLSAYDINIZ..,
BANA DA KONUŞMA
FIRSATI VERİRDİNİZ

MATAPOMYA DIŞ İŞLERİ BAKANI HANRİ MORGER

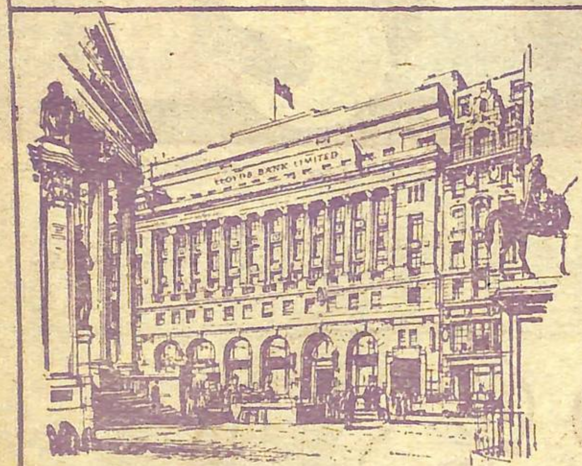

ANLAŞMIŞ MİLLETLER TOPLANTISINDA

« - Artık sizinle anlaşmamıza imkân yok.» DEMİŞTİ

BEN DE SANA ŞUNU DİYORUM.

« - Tavuklarını kümese kapamayıp bizim bahçeye salmakta israr edersen benim de seninle anlaşmama imkân yoktur.

KOMŞUN : RIZA

HER MECLİSTE SÖZÜ DİNLENEN VE ALKIŞLANAN BİR ADAMMIŞSINIZ !..

Niye kızıyorsunuz sizde adammısınız?
EĞER ADAM OLSAYDINIZ...
BANA DA KONUŞMA FIRSATI VERİRDİNİZ

FAHRİ TELAFFUZ DERSEVİ

NAMUSLU BİR BAY

YANINDA VE CİDDİ
BİR İŞ YERİNDE
ÇALIŞACAK ETİNE DOLGUN MEVZUN VÜCUTLU SARIŞIN ÜÇ LİSAN BİLEN BİR GENÇ VE GÜZEL BAYAN SEKRETER ARANIYOR.
BİZİ BERABER GÖRENLERİN KARIMA SÖYLEMEMELERİNİ RİCA EDERİM.

BURAYA
İLÂN YAPIŞTIRMAK
YASAKTIR

AEGLE

EXPESSE COMPANY OF — TRAİN —

KUMPANYASI
8 KATARA
BİR YENİLİK
KOYDU...
HERGÜN 18,35 de
YENİ GELEN
MOTORLU TRENLERİ
MİZ
Muntazam
sefer yapar

Gidiş - Geliş : 35 TL.

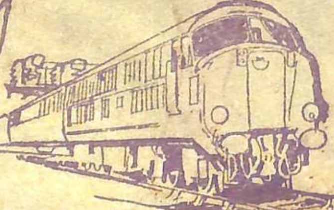

HOSTESLERİMİZ BUZ DOLABINDADIR

— HAZIRLAYAN : SUAVİ SUALP —

OTOMOBİL SANAYİİNDE

DAMPİNG !

orjinal boya
önden çekilişli
İki kişilik
iki galon
benzinle
250 cm.
SATIŞ Fi.
48 000
Dovçe
Mark

Eğer
Bu arabayı da
Pahalı buluyorsanız
Tranvaya binin

30 Kuruşa Temiz Seyahat

Tef

HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ

Sahibi ve Yazıişleri Müdürü : . . . . ERTEM EĞİLMEZ
Umumî Neşriyat Müdürü : . . . . FERRUH DOĞAN
Yanıksaraylar Sokak Esen Han - Cağaloğlu - Telefon : 27 34 40
«BU GAZETE BASIN AHLÂK YASASINA UYMAYI TAAHHÜT ETMİŞTİR.»

CİLT : 2 ★ 4 OCAK 1961 ÇARŞAMBA ★ SAYI : 29

Sevgili TEF Okuyucusu

1961 yılının ilk TEF'i işte elinde... Yeni yılda sana usta bir mizah yazarının nefis bir hikâyesini sunuyoruz. Hüseyin Korkmazgil! Bu imzayı çok seveceğini umuyoruz.

★

Orta sayfa'da sana İstanbul'un semtlerini çiziyorduk. Ama mizahçılar için İstanbul'un semtleri, İstanbul'un eğlence yerleri ile karışıyor bir yerde... Meselâ: Boğaz'ı semt olarak çizmeğe kalkışınca, bir yangın olayı ile Boğaz semt olmaktan çıkıp, eğlence yeri haline geliveriyor.

İşte bu sayımızda bizim Suat Yalaz ve Tonguç Boğazı İstanbul'un eğlence yerlerinin ilki olarak takdim ediyorlar.

Sâbık Vali F. K. G. bir zamanlar «Vali» liği ile Nihat Bali'ye eşsiz bir tip kazandırmıştı. Şimdi Yassıada'da ikamet eden F. K. G. artık Nihat Bali'nin çizdiği «Küçük Vali» değildir. Bu «Küçük Vali» bir sanatcının hayattan aldığı ve fırcasında yaşattığı «sâbık» olmayan, «sâkıt» olmayan, kişiliği, yaşayanlardan çok daha sağlam, sevimli ve sadece okuyucusuna sadık bir tiptir.

★

Bir kaç sayıdır Suat Yalaz - biliyorsun en iyi ressamlarımızdan da biridir - sana yeni malzeme kullanarak ve klişecilikte oto - tire denilen teknikle karikatürler hazırlıyor. Suat'ın bu denemelerinin senden gördüğü ilgiyi Bedri Koraman'la, Oğuz Aral'a anlatınca, onlarda harıl harıl çalışmağa başladılar. Önümüzdeki sayılarda onlardan da basacağımız bu karikatürleri çok beğeneceğini umuyorum.

★

Yassıada'nın neharî sakinlerinden Ali Ulvi, epey zamandır sana karikatür çizemiyordu. Yeni yılla birlikte o da haftalık çalışma programında TEF'e zaman ayırabileceğini söyledi.

Bu sayımızda da gazeteleri saran idam haber ve resimlerinin ilham ettiği muzipliği çizdi.

Gece, Küçük Sahne'deki oyunundan, gündüz sokak sokak ev aramaktan kurtuluşunun yakın olduğunu söyleyen Altan Erbulak'ın sana çok selâmı var. Yakında «Bir delinin resim defteri» ile birlikte sayfalarınızdayım, diye haber gönderiyor.

★

Bu haftalık bu kadar. Mektubunu aldım, teşekkür ederim. Bütün arkadaşların selâmı var.

TEF

HAFTANIN HATLARI

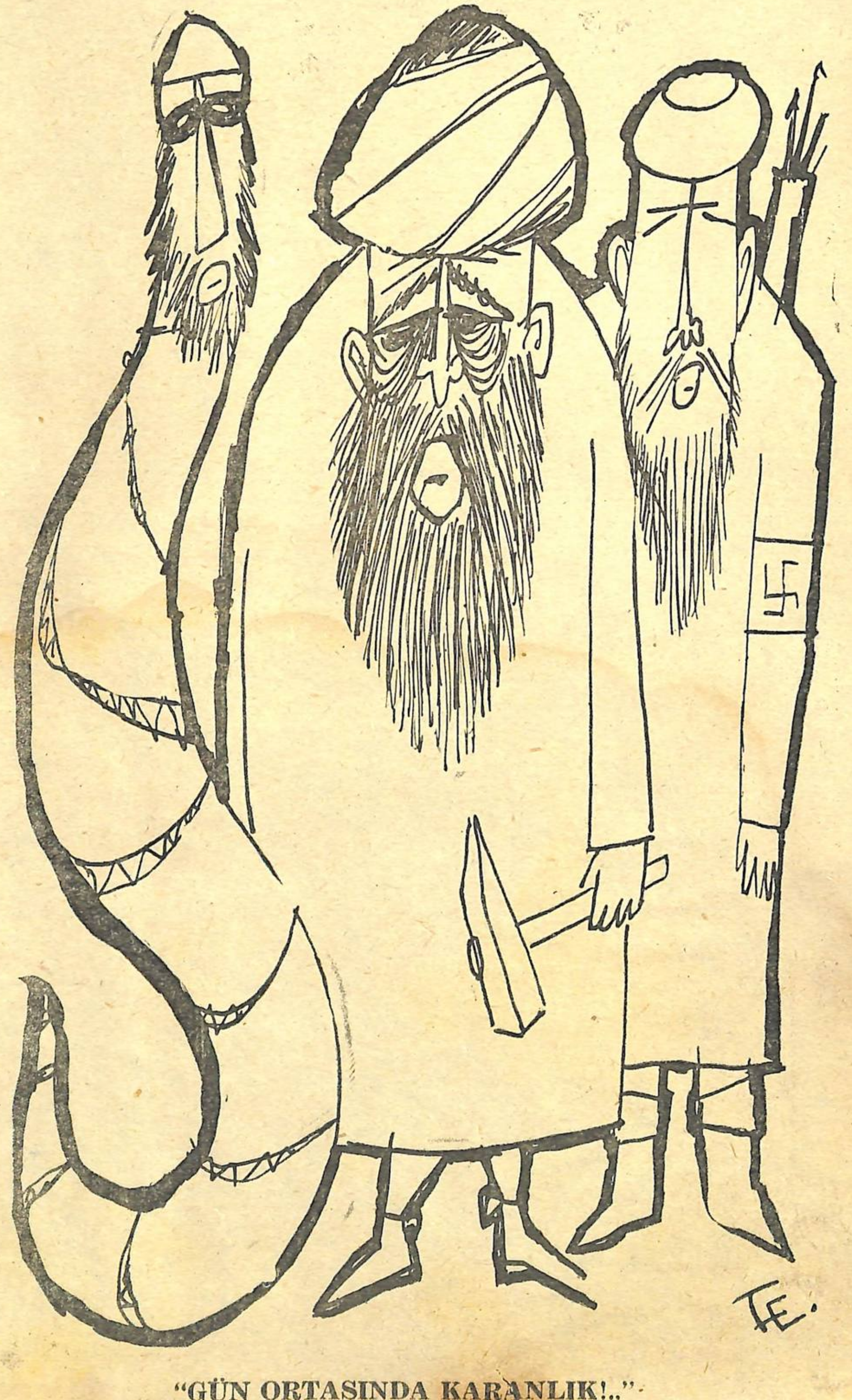

"GÜN ORTASINDA KARANLIK!.."

DİŞBUDAK

SELÂMİ İZZET SEDES

Yiğidin kârı inkârdır diye bir söz vardır, acaba bizim düşükler bütün suçlarını bunun için mi inkâr ediyorlar?

Bunda bu sözün de payı yok denemez.

Ne sorsalar bilmiyorlar, hatırlamıyorlar, söyledi denileni söylememişler, yap deye emrettiklerini emretmemişler...

Bunda, tereddüt ve şüphe uyandırmak isteğinin büyük payı var. Hele gerek yargıçlar, gerek savcı ve gerekse dinleyicilerde şüphe ve tereddüt etmeye çabalayanların başında düşük Menderesin avukatı geliyor.

Onun derdi günü ortalıkta şüphe uyandırmak.

Herkesi hiç değilse tereddüde düşürmek.

Ağızdan ağıza: Acaba? sorusunu yaymak.

Yaya kaldın tatar ağası...

Yassıadadakilerin hepsi değilse bile, hepsi az çok, fakat elebaşıları pek çok suçludur. Elebaşılar arasında suçsuz çıkmayacaktır.

Ve onların suçları çok sade bir delille meydana çıkacaktır. Nasıl ki, şimdiye kadar görülen davâlarda suçlar sırıttı...

Şimdi düşüklerin avukatlarına ve kendilerine bir fıkra anlatayım da, şüphe uyandırmak ve tereddüt yaratmakla bu işin içinden sıyrılamayacaklarını anlayıversinler:

Bir adam, bir genç kızı öldürmekten sanık.

Öldürülen kızın cesedi bulunamamıştır ama, Savcılık makamı öyle kuvvetli deliller bulmuştur ki, kaatilin idamdan kurtulması kabil değildir.

Gelgelelim sanık avukatı, müekkilini kurtarmanın çaresini, jüriyi şüpheye düşürmekte, yargıçlarda tereddüt uyandırmakta arıyor.

Ve müdafaasında, öldürülen kızın hayalini canlandırıyor:

«O, bir peri kızından farksızdı; güzeller güzelidir, onun hiç kimse kılına dokunmıya kıyamaz, o sağdır, ölmemiş, öldürülmemiştir...»

Ve elini mahkeme salonunun kapısına uzattı:

— Şimdi kapıya bakınız... Onun salona girdiğini göreceksiniz.

Yargıçlar da, jüri üyeleri de, gayri ihtiyari dönüp kapıya baktı. Herkesin gözü kapıdaydı.

Avukat sevinçle haykırdı:

— Sayın jüri, sayın yargıçlar, işte öldürüldüğü iddia edilen kızın salona girmeşini görmek için hepiniz kapıya baktınız... Kızın öldüğüne emin olmadığınızın bundan büyük delili olamaz...

Buna rağmen jüri oybirliğiyle kaatilin idamına karar verdi.

Avukat itiraz etti:

— Nasıl olur? Herkes kapıya baktı...

Jüri Başkanı başını salladı:

— Müdafaasını yaptığınız sanıktan başka herkes... Kapıya yalnız o bakmadı...

Bizim düşükler de Anayasaya bakamazlar, Üniversitelerimize bakamazlar, Beyazıt meydanına, Kızılaya. Topkapıya bakamazlar...

★

Zorluk neresinde?

Küçük yaramaz, sınıf arkadaşlarından bir kızın ağzına çamur doldurduğu için cezalandırılarak eve gönderilmişti. Annesi, dehşet içinde sordu:

— Böyle bir şeyi nasıl yaptın, söylesene bana?

Küçük, omuzlarını silkti:

— Gayet basit, dedi. Ağzı açıktı.

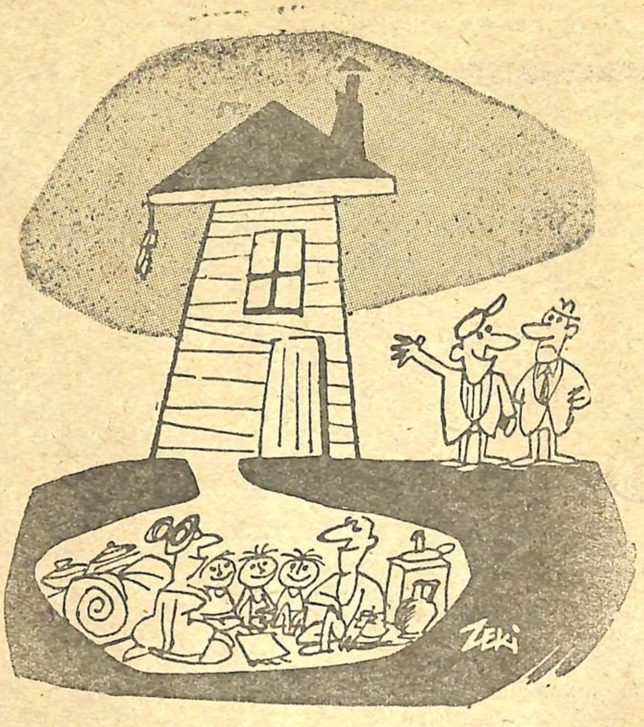

— ÜST KATTA BEN OTURUYORUM, ALT KATI KİRAYA VERDİM...

DERT

Sinema dünyasının aklı kıt, sarışın güzellerinden birisi, düşük bir halde menecerine gitti ve akıl danıştı.

— Ruh doktoru, huzursuzluğumun sebebini söyledi. Meğer ben babama aşık mışım.

Menecer:

— İyi ya, dedi. Derdini bildiğine göre, çaresi kolay demektir.

Yıldız içini çekti:

— Ne mümkün? diye karşılık verdi. Babam evli bir adam. Karısını da seviyor.

MERAK

Genç bir kadın, özel polis hafiyesinin bürosuna girdi ve derdini anlattı:

— Kocamın, genç ve güzel bir kadınla ilgisi var.

— Kendilerini takip etmemi, bir baskın hazırlama mı istiyorsunuz?

— Gece, gündüz demeden onların takip edilmesini ve bu kadının, kocamda ne bulduğunu, ona niçin kapıldığını açıklıyacak eksiksiz bir rapor istiyorum...

DOKTORUN HATASI

Yassıada duruşmalarından öğreniyoruz ki bir çok üzücü olayların elebaşlığını nedense D. P. li müfrit demokratlar yapmış. Dr. Sargut gibi...

Tevekkeli doktorların hatasını mezar örter dememişler...

KÜÇÜK VALİ'nin MACERALARI :

Yere öteberi atanlar cezalanacak. — Gazeteler —

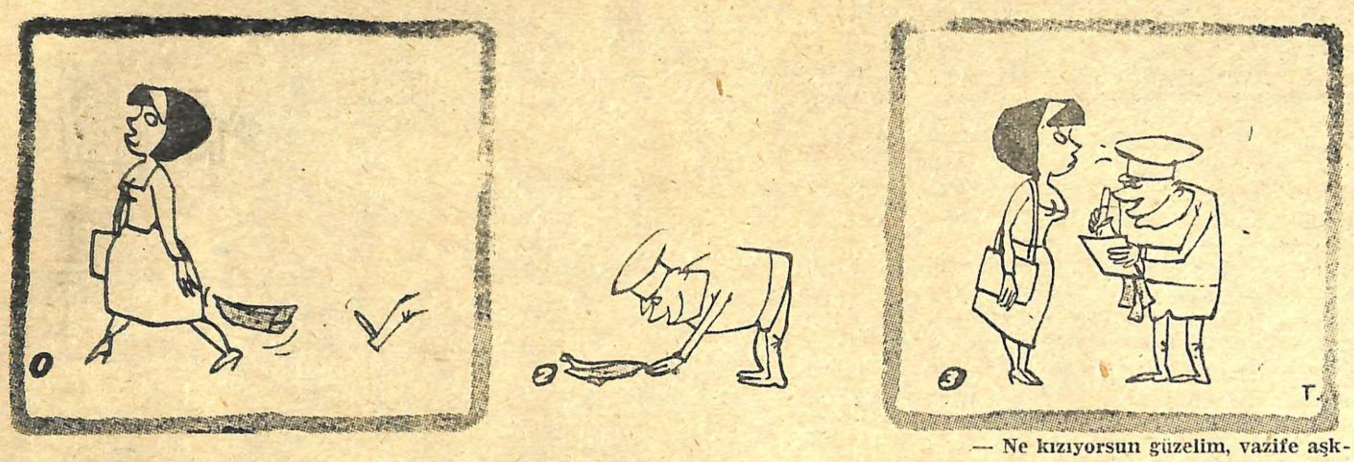

— Ne kızıyorsun güzelim, vazife aşktan üstündür diye bir şey duymadın mı sen!..

Olacak şey mi?

Geç vakit bir gece eğlencesinden dönen iki arkadaş, müşterek oturdukları apartman dairesinin kapısında durdular. İçlerinden birisi kan ter içinde uğraşıyor, kapıyı açmağa çalışıyordu.

Daha az sarhoş olan, şöyle bir baktı:

— Ne yapıyorsun yahu? diye sordu. Elindeki sigarayla kapı açılır mı hiç?

Öteki, elinin tersiyle alnına vurdu.

— Vay canına, dedi. Demek anahtarımı sigara niyetine içmişim...

Herkesin yanlış bildiği bazı kelimelerin gerçek mânası

PARA : Sadece milyonerlerin ihtiyaç hissetmedikleri bir nesne.

ALTIN ARAYICI : Giyinip kuşanıp, sosyete denilen bölgelerde dolaşan dişi kurt.

YANKESİCİ : Aslında yalnız yaşıyan, sırf biraz değişiklik olsun diye kalabalıklara sokulan şahıs.

ŞAKA : Size yapılmadığı zaman, sizi güldüren şey.

NASİHAT : Karşılıksız verilen tek nesne.

BİKİNİ MAYO : Yüzmekten ziyade avlanmak için giyilen deniz kılığı.

BEKAR : Yıkanması gereken gömleklerinden, ütülenmesi gereken elbiselerinden başka gömlek ve elbiseleri olmıyan insan.

Eski mal

Antikacı, müşteriye eski bir tüfeği göstererek:

— Böyle bir silâhı başka bir yerde bulamazsınız, dedi. Büyük bir ustanın işidir. Atışa hazırlamak için, şu susta gerilir. Bilya halindeki mermi, namluya sürülür. Barutluktan biraz barut konulur. Sonra fitil halindeki özel pamuk uzatılacaktır. Harbiyle, pamuk fitili itmeniz şarttır. Bunun ardından, susta eski yerine alınır. Horoz kaldırılır. Tüfeği doğrultursunuz ve...

Müşteri:

— Ve ateş edilir değil mi? diye sordu.

Antikacı başını salladı:

— Hayır efendim. Bu zaman zarfında, savaş nasıl olsa sona ermiştir.

TARİF

Anne ve babasının hergün, her fırsatta kavga ettiklerini gören çocukları, bir gün, babasını yalnız kıstırıp sordu:

— Saadet nedir baba?

Baba, derin derin içini çekti:

— Evleninceye kadar böyle bir şeyin varolduğunu düşünmemiştim, evlendikten sonra da, onu tanımam için iş işten geçmişti. Bu yüzden, mânasını ben de bilmiyorum, oğlum...

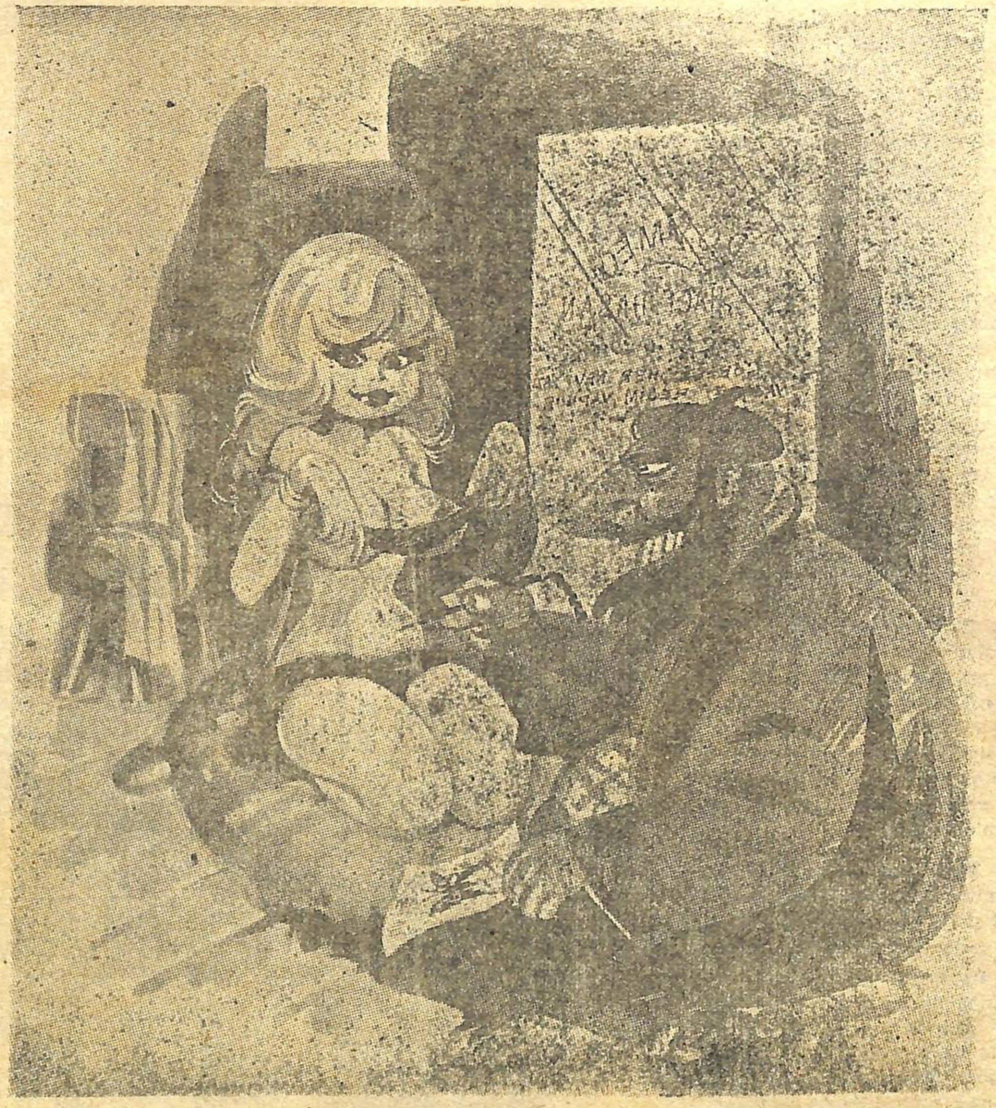

Avrupa'daki vücuda resim yaptırma salgını bize de gelirse:

AVRUPAİ BİR VATANDAŞ!..

İNSAN GÜVENEMİYOR Kİ

AZİZ NESİN

— Rica ederim, çok rica ederim. alt tarafı bir evrak numarasını bulup vereceksiniz. Bir numara için beni yirmi gündür buraya taşındırıyorsunuz. Ayıptır vallahi... **(Sanki ben bu işi neden boyuna uzattığını bilmiyor muyum!... Herkesi aptal mı sanıyorsun kendin gibi? On lira verseydim, daha ilk günü işi mi şıp diye yapardım...)**

— Ne bağırıp duruyorsunuz yâni? Sana keyfim için mi gel - git diyorum... Bir numara bulunacakmış... O kadar çok biliyor san gel de kendin bul... Asıl ben size rica ederim, bana vazifemi öğretmeğe kalkmayın! Anladınız mı? **(Kaz kafalı herif sen de... Mâdem seni yirmi gündür oyalayıp duruyorum, artık anlasana ne istediğimi... İnsan, cigara paketinin içine bir on lira lık sıkıştırıp da şuracığa bırakıverir.)**

— Ben size vazifenizi öğretmiyorum. Ama siz de vazifenizi bilin... Eshab-ı mesalihi günlerce oyalamağa, işleri sürümcemede bırakmağa hakkınız yok... Anladın mı sen? Uzakta oturuyorum. Taa cehennemin bir bucağından her gün buraya gelip gidiyorum. Dünya kadar yol parası verdim. Eziyeti, zaman kaybı da cabası... **(Ben sizin ne mal olduğunuzu bilmez miyim... Rüşvetsiz parmağınızı oynatmazsınız. Allah gözünüzü doyursun. Sanki aldığınız rüşvetin hayrını görüyor musunuz? Ne gezer... Bir kere alışmışsınız işte... Bilirim. bilirim ben sizi. Beni günlerdir oyalayıp duracağına, açık açık, efendi rüşvet istiyorum, desene..)**

— Beyim. sizin cehennemin dibinden gelmeniz beni alâkadar etmez. Nerden gelirseniz gelin... Evrakınızın muamelesi tamamlanmadı. İşte o kadar!.. **(Dünya kadar yol parası vermiş. Oh, çok iyi olmuş. Sizin gibilerine meheldir. O yol paralarının yarısını verseydin, işin çoktan olup bitmişti. «Az tamah çok ziyan getirir» demişler. Cimri herif, n'olacak...)**

— Pekiy. ne zaman bu evrakın muamelesi tamamlanır? Bana kat'i bir gün söyleyin de o gün geleyim... ***(Zavallı memurun da hakkı var ya... Rüşvet almayıp da ne halt etsin? Kim bilir başında kaç nüfus var, ev kirası ne veriyor. Allah bilir... Bu pahalılıktan memur maaşı ile nasıl geçinsin? Ah o kira... Vermese, ne yapacak, çadırda mı otursun!..)***

— Evrakınızın ne zaman tamamlanacağını kestiremem. Biz de boş durmuyoruz ya. görüyorsun. çalışıyoruz... Taa 1953 senesinin dosyaları içinden bir evrak bulmak kolay mı? Hem sonra. yalnız sizin işiniz de yok.. Bu kadar vatandaş sırasını bekliyor. **(Biz, sizler gibi havadan para kazananlardan değiliz. Hazır yiyici hiç değiliz. Sabahın dokuzundan akşamın beşine kadar kafamız patlıyor. Ondan sonra da, evde bir rahat nefes alabildiğimiz var mı? Memur olduksa, ne oldu yani? Bizim günahımız ne? Maaşımızın bir günlüğüne düşenini hesaplarsan, senin bir yemekte garsona verdiğin bahşiş kadar tutmaz. Atın cebe paraları bakalım, bunun sonu ne olacak? Sen daha buralara çook gelir gidersin, anladın mı? Ulan, insan çıkarıp da on lira olsun vermez mi? On lira be... Ayıp ayıp... Sanki neyin eksilir?)**

— Yarın geleyim mi? Beyim, çok rica ederim... **(Acaba çıkarıp bir on lira versem mi? Şöyle yavaşçacık. önündeki dosyaların altına korum. Başkaları görmeden ceketinin cebine de bırakabilirim. On lira azdır. Hiç olmazsa, iki onluk vermeli... Kör olayım adamın hakkı var işi uzatmakta. Kimbilir maaşı. üç yüz lira mıdır. dört yüz lira mıdır, nedir... Ama o da memur olmasaydı efendim. Memur olurken bana mı sordu? Hamal bile bu zamanda günde yirmi - otuz liraya para demiyor.)**

— Yarın bir kere uğrayın. Olursa olur... **(Avucunu yala sen... Ne vurdum duymaz adamlar var şu dünyada... Artık anlasana be adam... Kimisi de ne anlayışlıdır, daha leb demeden leblebiyi anlar. Efendi, on kâğıt ver, şimdi işini yapayım. İşte o kadar...)**

— İyi ama beyim, ben her gün gelip gidemem ki... Benim de işim gücüm var. **(Açıkça rüşvet teklif etsem, nasıl olur. Bu zamanda insanlara da güvenilmiyor ki... İster misin adam «rüşvet veriyor, şahit olun!» diye kıyametleri koparsın, bir de beni şikâyet etsin... Ondan sonra uğraş dur. Yoksa elli lirayı gözden çıkardım vallahi... Acaba nasıl anlatsam?)**

— Her gün gelemezseniz, iki - üç günde bir uğrayıverin... **(Sanki benim de pek umurumdaydı... Şuna bak. Acaba. bu işin ucunda yirmi lira görünüyor, desem mi? Nasıl çaktırsam herife? Açık söylesem, ya şikâyet etmeğe kalkarsa... Bu zamanda insanlara güvenilmiyor ki... Şikâyet ederse yirmi - otuz lira i;in artık sürün dur...)**

— Beyim. öyle söylüyorsunuz ama. bu benim işim çok uzadı. Biz bu evrakın süs diye arkasına düşmedik... **(Elli lira rüşvet vermeğe hazırım işte... Allah bilir, o da almağa hazırdır. Ama açılamıyoruz birbirimize... İnsan insana güvenemiyor, güvensiz bir dünyadayız... Şimdi işimi çıkarsın, yüz lira bile veririm.)**

— Ama efendim, sizinle uğraşacak değiliz. Meşgul etmeyin rica ederim. Burda bekleyen daha bu kadar vatandaş var, değil mi ya... Müsaade edin efendim... Aaa!.. **(Söylesem, belki de verir. ama. ya bir de şikâyete kalkarsa... Güvenilmez ki insanoğluna...)**

— Öyleyse gidiyorum. Yarına olur inşallah... Bilseniz bu evrak öyle acele lâzım ki... Yarın, sizi görürüm. Anlıyorsunuz, değil mi? Yarın görürüz sizi. Anlatabildim mi acaba?

—Haaa... evet, evet. Yarın sabah. saat dokuzda evrakınız hazır olur. Tabiî anlıyorsunuz... Yarın sabah. erkenden... Bilmem anlatabildim mi? Yarın sabah hazır olabilir.

— Çok teşekkür ederim efendim. Allahaısmarladık... Anlıyorum şüphesiz.

— Bir şey değil Beyefendi, vazifemiz... Güle güle efendim... Anlaştık sanırım. Güle güle...

KALFA — AFFEDERSİNİZ MİMAR BEY PLANI TERS TUTMUŞUM...

Meşhur Sanatkârları TANIYALIM!

Tanıtan: SUAVİ SÜALP

MEHMET NAFİZ NAMLIBEL

Hececilerin en tanınmış şairlerinden olan Ahmet Nafiz 1902 de Priştine de doğdu Daha o zamandan hecelemeye başlayan küçük istidat sahibi, Kol ağası Hüsamettin beyin biricik oğluydu.

Rüştüyeyi Priştine de biti - ren Mehmet Nafiz okul müdürü Rüştü Bey ile bir şiir üzerinde münakaşa ettiği için okuldan atıldı. Babasının Harbi umumiye iştiraki ve orada ölmesi üzerine annesiyle İstanbula geldi ve Servisaray Sultanisinden mezun olup Edebiyat sahasına atıldı. İşte üstad aruzculara eski kalıpların artık kıymeti kalmadığını yeni kalıplar lazım olduğunu o zaman çıkan «Taze Fikir» mecmuasında iddia etti ve mecmua sahibi Sabahattin Necmi bu yazı üzerine mürettiphaneye yeni kalıplar aldı.

Mehmet Nazif ilk olarak 6+6 ve 6+9 lık ilk kalıplar üzerinden ilk şiirlerini piyasaya çıkardı. Ve Edebiyat alemini alt üst etti. İşte ondan sonra hececiler onun etrafında toplanıp kalıp üstüne kalıp döktüler. Bu arada dökümhaneden de cazip teklifler alan Mehmet Nazif buna şu iki mısra ile cevap verdi:

"Size kalıp dökemem"
"Çivileri sökemem"

Üstad tam bu güne kadar dergilerde şiir yazmış ve ilk hece vezni ile manzum piyesi olan (AŞK ve HÜSRAN» 30 yaşındayken döktürdü. Hayatı hep Edebiyat öğretmenliği ile geçen üstad son seçimlerde mebus da olmuş ve kalemini mensubu olduğu parti lideri emrine vermiştir. Eserleri şunlardır: Kitap halinde çıkanlar«**Yeşil Rüyalar - Aşk ve Hüsran - İnatçı Keçi - Yumurcak - Suda Dalgalar - Papağanıma mektuplar - Lâle - Yavrulara şiirler - Yaşasın D.**

P. v. s.

Şimdi onun bir şiirini ve ve Aşk ve Hüsran adlı manzum piyesinden bir pasaj takdim ediyorum...

BURUNTU

Sıkıntı nedir deme
Her yemeği sen yeme
Hazım kolay değildir
İnsana hüzün verir.

★★★

Keşkül, Revani, tatlı
Hazmı güç yemeklerdir.
İnsan çok az yemeli
Budur hazmın temeli.

★★★

Eğer miden bozuksa
Bir parça karbonat al
Sonra mindere uzan
Yirdi dakka öyle kal.

★★★

Bu sözleri dinlersen
Daha rahat yaşarsın
Biri hasta olunca
Sen de ona şaşarsın.

3 - Mayıs - 1927 - Çamlıca

AŞK VE HÜSRAN'DAN

Perde III - Tablo 8 - 10 Meclis.

Ayşe — Merhaba Hurşit ağa
Bahçıvan — Merhaba küçük hanım.
Ayşe — Ne yapıyorsun canım?..
Artık yaşıyamam
Ben onsuz bir saniye.
Kalbimi açacağım
Üst kattaki Kâniye.
Bahçıvan — İsabet edersiniz.
Fakat beni dinleyin
Büyük sözü dinleyip
Bir de ben varım deyin.
Kâni sizi sevmiyor.
Bundan emin olunuz.
İsterseniz koşarak
Bir de ona sorunuz.
Ayşe — Kalbimi yıktın Hurşit.
Böyle sözler söyleme
Ben Kânisiz yaşamam.
Sular gibi taşamam.
Sen de bilirsinki hep
yakışıklı aramam.
Ben bir tüccar kızıyım.
Memurlara yaramam.
Hurşit — İşte o da geliyor.
Boynunda atkısı var.
Hava da biraz soğuk
Belki de yağacak kar.
Kâni, Ayşenin yanına gelir.
Kâni — Nasılsınız efendim.
Bu ne güzelliktir ah
Pencereden gözlerim
Ben sizi her bir sabah
Sanki bir ceylan gibi
Burada atlarsınız.
Bazen de şu ağaçtan
Portakal toplarsınız.
Ayşe — Ayıp değil mi size.
Beni gözlüyorsunuz.
Kimbilir belki de
Beni özlüyorsunuz.
Kâni — Artık zamanı geldi.
Sizi seviyorum ben.
Bu mevzuu düşündüm.
Kahvaltımı ederken.
Bana varır mısınız.
Yâni karım olarak
Boşver şimdi maziden
Hem de cevap olacak.
Ayşe — Yalancı herif sen de.
Beni aldatamazsın.
Sevmediğim kadına
Asla lâf atamazsın.
Kâni — Ayşe, Hurşit'e kanma.
O da seni seviyor.
Kendi menfaati için
İftira da ediyor.
Ayşe — Ah bu sözler bu sözler.
Doğru mu şimdi yani.
Kâni — Daha nasıl söyliyeyim.
Seni seviyor Kâni.

PERDE

Mazeret

Aslanın canı son derece sıkılıyordu. Ormana dalarak, cebelleşecek, hır çıkaracak bir fırsat aramaya karar verdi. Önce bir pantere rastladı. Hemen boğazına atılıp sordu:

— Buraların kralı kim?

— Tabii sizsiniz, ey şanlı aslan.

İkinci kurban, bir goril oldu.

— Söyle bakalım, bütün buraların tek efendisi kimdir?

— Yalnız ve yalnız sen, ey yüce aslan.

Aslan, yoluna devam etti. Bu sefer bir fille karşılaştı ve aynı soruyu sordu. Fil, hortumuyla onu kavradığı gibi bir ağaca çarptı Neden sonra kendisini toparlıyabilen aslan, zorlukla başını doğrulttu ve:

— Eh, dedi. Cevabımı bilmediğin bir soruyu bu kadar sert karşılamanı hoşgörmek gerekir. Cehalet başka şey tabii..

USTA DEDEKTİF

Şerlok Holmes, emekdar dostu Dr. Watson'la karşılaşınca, onu tepeden tırnağa şöyle bir süzdü ve:

— Watson, dedi. Gene kışlık yün kilotunu giymişsin...

Watson şaşırmıştı:

— Hayret, diye söylendi. Nasıl de bildin?

Şerlok Holmes, bilgiç bilgiç gülümsedi.

— Benden kaçar mı hiç? Pantalonunu giymeyi unutmuşsun...

— ZAVALLI BAŞINI SOKACAK BİR YERİN BİLE YOK HA!..

BEN VAR SİZİ SEVMEK ÇOK

HÜSEYİN KORKMAZGİL

Bu caddeden geçenler biraz pasta, biraz boya, biraz alkol, biraz tütün ve çokça lâvanta kokarlardı. Bu cadde kadın kokardı, bu caddenin geleceği yoktu, geçmişi vardı. Bu caddenin bu başından tavlanan kadın, öte başında unutulurdu. Bu caddede herşey vardı, insan yoktu bu caddede. Kişi bir hesap puslasıydı bu caddede. Bu cadde geceyarısından sonra sidik, alkol ve kusmuk kokardı. Bu caddede gece yarılarından sonra herkes yüzükoyundu.

Bu caddede hiç kimse kendini yaşamazdı.

Olay bu caddede ve ara sokaklarda geçmişti.

Kerpeten Rıza, ışığın geldiği yana baktı. Az sonra iki arkadaş kolkola, kalabalığı yararak yürüyorlardı. Konunun bundan öncesi kimseyi ilgilendirmez. Daha doğrusu herkesin ölesiye ilgilendiği bir konu, ama, yazılamaz. Şevket:

— Herifte şeytan tüyü var kardeşim, diyordu. Bir hello çekti mi, dökülüşüveriyorlar ardına.

Kerpeten Rıza sunturlu bir küfür salladı:

— Ne şeytan tüyü be? Peygamber devesi gibi oğlan. Lâkin zibil gibi para var tüyü bozukta. Zaten bizim karıların dini imanı para. Parayla yatan kadın, ancak para doğurur arkadaş. Onun için de adam çıkmaz bizden. Yâni buralardan adam çıkmaz. Sen bakma, Kerpeten Rıza yolsuz da film çeviremiyor. Hele bir cebi şıngırdasın, gör o zaman sen filmleri...

— Yâni yediriyor mu dersin coni?

— Hem de nasıl!.. Su gibi para var sıpada.

— Yok yahu... Zibidinin biri. Bütün süksesi Amerikalı oluşundan geliyor.

— İkisi de aynı kapıya çıkar oğlum. Ya paralı olacaksın, ya Amerikalı.

— Seninkini de ayartmış.

— Hangisini?

— Şükran'ı..

Kerpeten Rıza dişlerini çiğnedi:

— Benimki olunca çok mu bir temiz ananın evlâdı? Anası babamla yatar, kızı benimle. Fakat sana birşey söyliyeyim mi, marizliyeceğim ben bu Peygamber devesini. Bunu başka türlü ürkütmenin mümkünü yok azizim. Eğer ben bu coniyi bu caddeden kaçırtmazsam, bana da Kerpeten Rıza demesinler! Ağrıma gidiyor be...

Konuşarak yürüyorlardı. Bir yandan da, adını bilmedikleri bu Amerikalı genci arıyorlardı. İnce, uzun, mavi - yeşil gözlü, fırça saçlı, kırmızı suratlı, filmlerdeki gibi yürüyen, pipolu, fotoğraf makinalı tipik bir Amerikalıydı.

Rıza'nın dediği gibi, tıpkı peygamber devesi denilen çekirgeyi andırıyordu. Gel gör ki, peygamber tavuklarıyla arası pek iyiydi. Bu caddede onu hergün kolunda bir iki peygamber tavuğuyla görmek mümkündü. Ne yapardı bunca peygamber tavuğunu, orası belli değildi. Koleksiyon mu yapıyordu, kral resimleri mi çektiriyordu, kimbilir? Belki de tablo yapıyorlardı? Her neyse, çokları gibi Rıza'nın da kanına dokunuyordu bu iş.

Sinemanın önüne gelince durdular. Şevket:

— Peki ama, ne deyip te çatacağız? dedi. Ben dilinden anlamam ki sıpanın.

— Anlaması ne be? Sokulur - sun burnuna, ay lav yu veri maç Mister, ne haber? Az şöyle gel de turistlik oynıyalım, sana çok güzel yerler göstereceğim dersin, olur biter. Bunlar kafasız olur be... Bunlardaki kafa değil, konserve kutusudur.

Şevket'in kasıklarını tutarak güldüğünü görünce kızdı:

— Ne gülüyorsun be gıdıklanmış gibi? Şekspir oynamıyoruz oğlum, milliyetçi ol biraz.

Şevket durmadan gülüyordu.

— Ne gülüyorsun lan? Bayar'a af talep etmedik oğlum, milliyetçilikten bahsediyoruz hıyar ağası.

— Esnaf mısın nesin abi? İlânı aşk mı edeceksin direk gibi coniye?

— Niye?

— Niyesi var mı be abi? Ne demek ay lav yu veri maç?

— Lan oğlum, ben mânasını bilsem gider mekteplerde İngilizce dersi veririm. Dilimize geldi de söyleyiverdik yâni, ne var? İstersen gudbay Mister ay em sori, tenk yu veri maç dersin. Hepsi bir. Peki Türkçe bilmez mi dersin bu inek arabası?

Şevket, ağzını toplamağa çalışarak:

— Bilir tabil, dedi, bilmez olur mu? Senin İngilizce bildiğin kadar o da Türkçe bilir.

Sonra birden asıldı koluna:

— Aptallığın lüzumu yok, yürü!

Peygamber devesi karşı kaldırımdaydı. Yanında da kalp sarışın bir kadın vardı. Peygamber devesi bir adım atıyordu, kalp sarışın üç adım. konuşup gülüşerek yan sokaklardan birine saptılar. Şevket'le Kerpeten Rıza da arkalarından... Coninin ne dediğini anlıyamıyorlardı, kalp sarışın gıdıklanmış gibi gülüyor, serçeler gibi de bıcırdayıp duruyordu:

— Ama Mister Simit, benim adım Leylâ değil ki... Benim adım Gülten.

— Gul... ten?

— No no... Gülten. Gül... ten.

— Ayy, pek şekersin vallahi Mister Simit. Gülten diyorum ayol, Gül.. ten...

Coni kolunu kalp sarışının omuzuna doladı:

— Gülten hanim, siz var çok güzel olmak, ben var sizi sevmek çok. Oh maydarling Gülten hanim, siz çok güzel olmak. Ay em from Amerikan, ben var sizi sevmek çok.

Kalp sarışın Gülten, sevinçten terlemiş yüzünü ıslak bir ayna gibi tuttu coniye:

—Ben ister Amerika'ya gitmek...

— Yes matmazel, okey Gülten hanim, ben var götürmek Amerika. Olrayt matmazel, ay lav yu veri maç. Das havzın suyu di terkozun, Tom frameyşin, dudakeyşin, gallüp gullüp yutturey-şin, red skelton of stil meyk di Nevyork çaçaça brijit pavır gey bıl toni kürti from krom alâmin yüm...

Kerpeten Rıza duramadı:

— Ne haltettik te bıraktık mektebi be? Bu böyle olmıyacak Şevket. Ben beklerim şurda, sen git konuş. Zartzut edecek olursa ben tepesindeyim. Boşver İngilizcesine, Türkçe konuş.

— Ne deyip te konuşacak mışım?

— Lan oğlum, fotoğraf makinasına müşteri olursun. Sat bunu bana Mister coni dersin. Anlatmağa çalış işte. Araya bir iki de İngilizce katarsın olur biter. Yürü hadi sallanma, kaçıracağız şimdi.

Şevket'in surat ettiğini görünce kızdı:

— Hey, Peygamber devesi!

Coni oralı bile olmadı. Kadın dönüp baktı. Şevket'le, Rızayı kendilerini izler görünce bozuldu birden, çivilenip kaldı. Elleriyle birşeyler anlattı Amerikalıya, sonra da «mersi mersi» diyerek ara sokaklardan birine daldı. Peygamber devesi olduğu yerde kalmıştı. Sağına soluna bakınıp duruyordu. Rızayla, Şevket bittiler burnunun dibinde. Rıza:

— Bana bak lan Peygamber devesi, dedi. Sen var buralarda dolaşmak çok, ben var seni marizlemek çok.

Coni piposunu ateşledi:

— No no... Türkiş no... Ay em from Amerikan.

Şevket gülünce, Rıza yakasını toparladı coninin:

— Mariz mariz! diye bağırdı. Ben var seni marizlemek çok!

Coni sırıttı:

— Ay em sori Mister... Ay em from Amerikan...

— Ay em sori, ay em sori... Ben var seni marizlemek lan!

Coni kaşlarını çattı. Fotoğraf makinasını gösterdi.

—No no, dedi Rıza. Sen var madamları ayartmak, ben var seni marizlemek.

Rıza hem konuşuyor, hem de yumruklarını birbirine vuruyordu. Coniyi korkutan bu oldu. Başına geleceği anlamış gibiydi, çevresine bakınmağa başladı.

Rıza onu duvara doğru itti:

— No no ...Polis no! Ben var seni marizlemek, sıpa!

Coni dilini yutmuştu sanki. İkide bir:

— Ay em from Amerikan, Türkis no!

Diyor, başka birşey demiyordu. Rıza, Şevket'e göz kırptı:

— Patlatayım mı bir tane?

Coni sırıtmağa başladı. Bu, Rıza'yı daha çok kızdırmıştı:

— Sırıtma lan hergele, diye tersledi, fotoğrafını çekmiyeceğiz. Babanın oğluna mı poz veriyorsun inek- Bir daha kızların peşinde görürsem seni, koparırım o kırmızı ibiğini, anlıyor musun culuk cücüğü?

Coni yine sırıtınca, Rıza elinin tersiyle çarptı suratına:

— Madam, matmazel, karı, kız yok, anlıyor musun! Hovardalık yok! Sen var matmazelleri yemek, ben var seni marizlemek.

Coni elini yüzüne bastırıp sırıtmağa başlayınca Şevket bir kahkaha attı:

— Çatlak bu oğlan be, dedi. Bırak şunun yakasını, defolup gitsin. Durup dururken iş çıkaracağız başımıza. Bunun yediği karılar da kendisi gibi çatlaktır muhakkak.

Coni, beklenmedik bir sesle güldü:

— Boşver dalgaya be abi!

İkisi de şaşırmışlardı. Coni mükemmel Türkçe konuşuyordu!.. Rıza'nın kaşı gözü oynamağa başlamıştı şaşkınlıktan. Coni onun koluna girip sürükledi:

— Ben Amerikalı falan değilim be abi. Allahınızı öpeyim sizin, ne diye taşlarsınız dalgamı be? Ben Üsküdarlıyım be anacım. Üsküdarlı Fethi'yim yahu. N'aaparsın be abi yolumuzu buluyoruz işte. Amerikalıyım demedim mi kesik be abi. Elinizi öpeyim çaktırmayın kimseye. Şunun şurasında geçinip gidiyorub be abi. Tüüü anasını be, tokatı da yedik üstelik. Lan Rıza abi, Allahın var mı senin? Tü Allahsız Rıza abi, kondurdun fakire durup dururken.

Sonra da bastı kahkahayı. Rızayla, Şevket eşekten düşmüşe dönmüşlerdi.

En yakın meyhaneye daldılar.

Hüseyin KORKMAZGİL

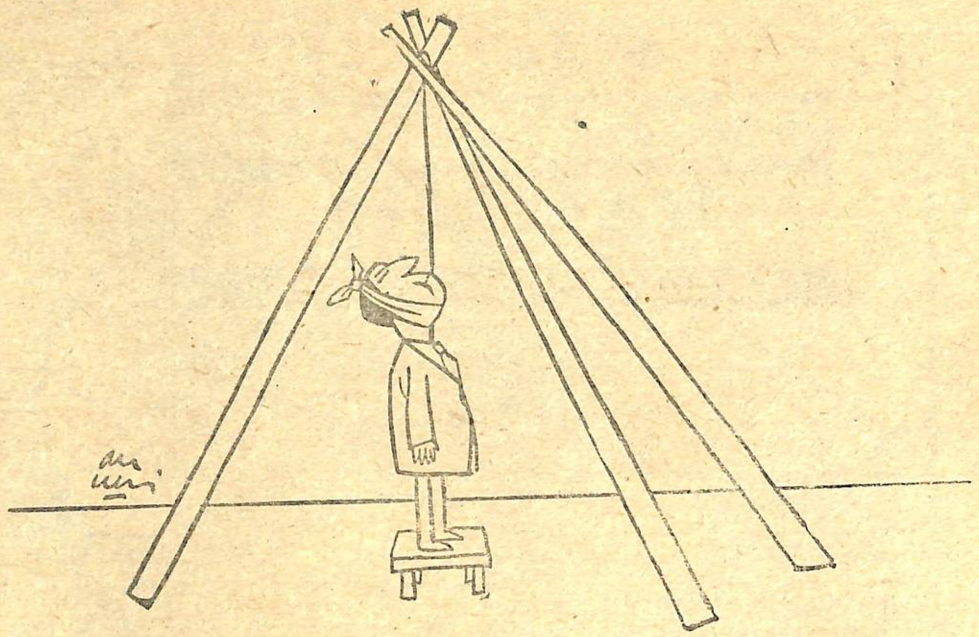

YAZISIZ

Önemli sebep

Teksaslı bir çiftçi, son derece pahalı ve lüks bir Rolls - Royce otomobil satın almıştı. Birkaç hafta sonra, bakım için bu arabayı garaja götürdü. Servis yapan adam sordu:

— Arabadan memnun musunuz?

— Çok memnunum. Hele şoför mahalli ile, arkayı ayıran cam bölmeyi çok beğeniyorum.

— Yaa?

— Evet. İnekleri hayvan pazarına götürürken, ensemi yalamalarına engel oluyor.

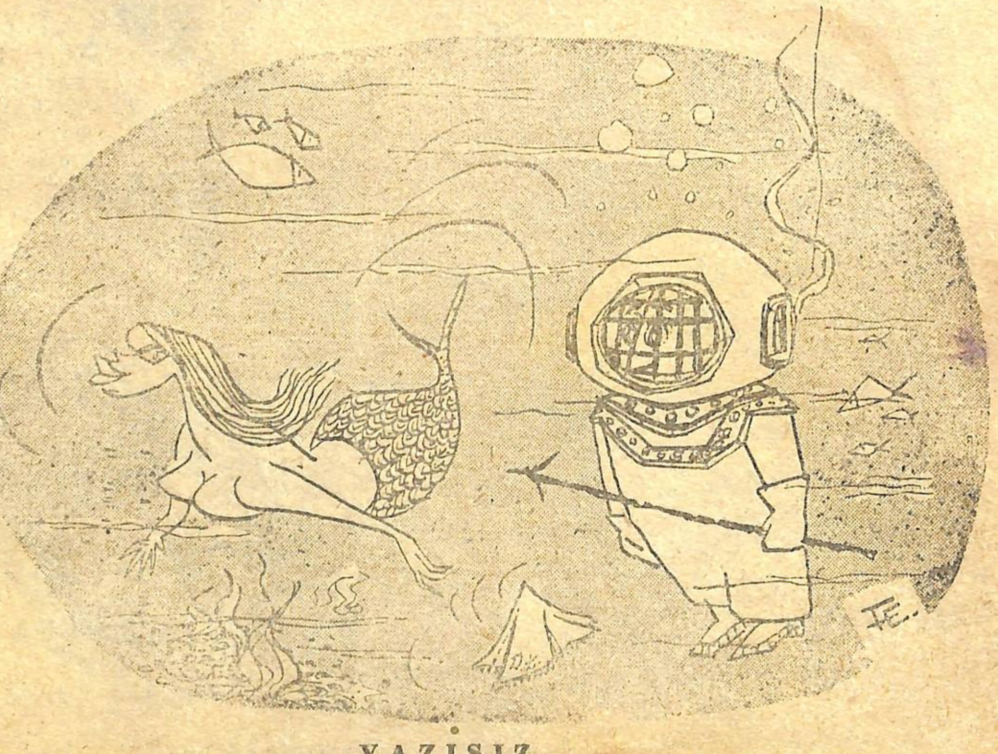

YAZIŞIZ

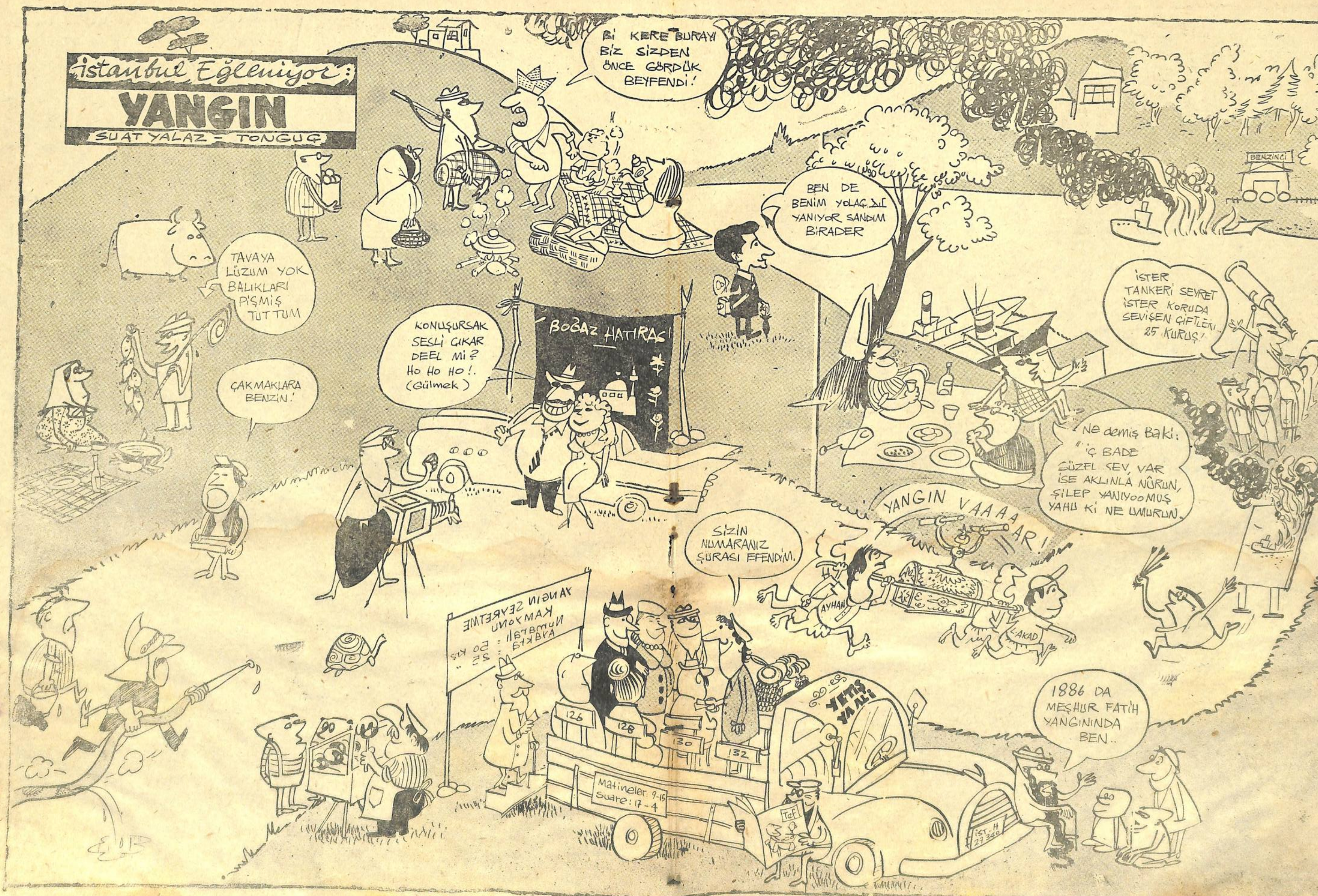

İstanbul Eğleniyor:
YANGIN
SUAT YALAZ - TONGUÇ
Bi KERE BURAYI BİZ SİZDEN ÖNCE GÖRDÜK BEYFENDİ!
BEN DE BENİM YOLAÇ'ı YANIYOR SANDIM BİRADER
TAVAYA LÜZUM YOK BALIKLARI PİŞMİŞ TUTTUM
ÇAKMAKLARA BENZİN!
KONUŞURSAK SESLİ ÇIKAR DEEL Mİ? Ho Ho Ho!. (Gülmek)
BOĞAZ HATIRASI
İSTER TANKERİ SEYRET İSTER KORUDA SEVİŞEN ÇİFTLERİ. 25 KURUŞ!
Ne demiş Baki: "Ç BADE SÜZFL SEV VAR İSE AKLINLA NÛRUN, ŞİLEP YANIYOOMUŞ YAHU Kİ NE UMURUN.
YANGIN VAAAAAR!
SİZİN NUMARANIZ ŞURASI EFENDİM.
BENZİNCİ
126
128
130
132
Matineler 9-16
Suare: 17-4
1886 DA MEŞHUR FATİH YANGININDA BEN..

İstanbul Eğleniyor:
YANGIN
SUAT YALAZ - TONGUÇ
Bi KERE BİZ SİZDEN ÖNCE GÖRD... BEYFEN...
TAVAYA LÜZUM YOK BALIKLARI PİŞMİŞ TUTTUM
KONUŞURSAK SESLİ ÇIKAR DEEL Mİ? HO HO HO!. (Gülmek)
BOĞAZ HATIRASI
ÇAKMAKLARA BENZİN!
YANGIN SEYRETME KAMYONU Numaralı: 50 Krş Ayakta: 25 "
126
128
Matineler 9-15 Suare: 17-4

E BURAYI
DEN
RDÜK
NDİ!
BEN DE BENİM YOLAĞZI YANIYOR SANDIM BİRADER
BENZİNCİ
İSTER TANKERİ SEYRET İSTER KORUDA SEVİŞEN ÇİFTLERİ.. 25 KURUŞ!
Ne demiş Baki: "İÇ BADE GÜZEL SEV, VAR İSE AKLINLA NÛRUN, ŞİLEP YANIYOOMUŞ YAHU Kİ NE UMURUN.
YANGIN VAAAAAAR!
SİZİN NUMARANIZ ŞURASI EFENDİM.
AYHAN
L.AKAD
YETİŞ YA ALİ
130
132
TeF
İST. H 27340
1886 DA MEŞHUR FATİH YANGINININDA BEN..

MARK TWAIN'DEN — ÇG. ALPÇALIN

ÖLEN Mİ ÖLDÜREN Mİ?

Virginia mezarlığındaki ilk yirmialtı mezar, katledilmiş kimseler tarafından işgal edil - miştir. Herkesin söylediği, herkesin inandığı, dünya durdukça da söyleyip, inanacağı budur.

Burada, bir zamanlar bu kadar çok cinayet işlenmesinin sebebi, her bakımdan zorlu insanların bulunduğu yeni bir maden bölgesi olması ve bir şahsa saygı gösterilmesi için, «adamını» öldürmesinin gerekliliğiydi.

Bölgeye yeni bir şahıs gelince, işe yarar, namuslu, ya da becerikli olduğuna bakılmaz, sadece, «adamını» öldürüp öldürmediği soruşturulurdu.

Eğer bu marifeti işlememişse, kendisine «faydasız», «sorumluluğunu bilmiyen» bir adam nazarı ile bakılır, bir akasya ağacı, yahut bir sokak köpeğine gösterilen ilgi dahi ondan esirgenirdi. Yok «adamını» öldürmüşse, onu kuşatan ilgi ve muhabbet çemberinin kuvveti, öldürmüş olduğu adamların sayısı nisbetinde artardı.

Ellerine kan bulaşmaksızın kavgalara girip çıkmak, sık rastlanan, yeniliği olmıyan, sıkıntılı bir işti. Fakat elleri yarım düzine insanın kanıyla yıkanmış, ruhunda bu altı cinayetin ağırlığını taşıyan bir şahıs, daha şöyle bir görünmesiyle heyecan ve ilgi yaratır, cemiyette haketmiş olduğu başköşedeki yerine buyur edilirdi.

Bir zamanlar için, bu bölgede, avukatlar, bankacılar, gazete sahipleri, en ünlü kaatiller, en usta kumarbazlar ve bar işletenler, cemiyet hayatında aynı hizada bulunurlardı... Tesirli, sözü geçer adam olmanın en kolay ve ucuz yolu, bir meyhane tezgâhının ardında durup viski satmak veya şehir mezarlığına ecel yüzünden göç etmemiş birkaç kişinin bu son yolculuğuna sebep olmaktı.

Bir bar sahibinin, yahut şöhreti yaygın bir «silâhşör» ün fikri, cemiyetin şu veya bu konudaki davranışına yön verirdi.

Virgina mezarlığına «öldürülmek», yani bazı şahısların «cemiyet hayatındaki şöhretlerini sağlamak» suretiyle yolcu edi - lenlerden söz açmıştık. Bu yirmi altı kişinin kaatilleri asla cezalandırılmadı. Neden mi?..

Bakın bunun sebebini anlatayım. Virginia'da «jüri ile duruşma» diye isimlendirilen komik - tabiî, başka bölgelerde yaşıyan, yufkayürekli ve dünyadan habersiz kimseler için dokunaklı - toplantılardan birisini iyice hatırlıyorum.

Saygıdeğer ve şöhretli bir kaatil, Mr. B. isminde, dürüst, kendi halinde bir hemşerisini en soğukkanlı ve hiç şüphesiz bir cinayetle nüfus kütüğünden silmişti.

Gayet tabiîdir ki, gazeteler bu cinayete dair haberlerle doluy - du. Okuması olan herkes de, bahis konusu cinayeti eksiksizce öğrenmişti. Zaten, gazeteler yazmadıktan sonra bir cinayet cinayet sayılır mı hiç? Tanrı bilir ya, gazetelerin yazmıyacak - larını düşünse, bir kaatil o işe girişmek zahmetinden rahatça vazgeçerdi.

Evet, Mr. B. nin cinayet duruşmasından bahsediyorduk. Sağır, dilsiz ve deli olmıyan, cemiyet hayatıyla ilgilenen her vatandaş, bu cinayeti duymuş, bu cinayet hakkında konuşmuştu.

Jüri üyeleri için bir liste hazırlandı. Mr. B. L. adında tanınmış bir bankacı ve saygıdeğer - hem de kimseyi öldürmemiş olduğu halde saygıdeğer - bir hem şeri, Amerika'nın herhangi bir mahkeme salonunda bu şartlarda sorulan sualleri, sırasıyla cevaplandırdı:

— Bu cinayeti duydunuz mu?

— Evet.

— Bu konuda komşulara katıldınız mı?

— Evet.

—Fikir ve görüşleriniz var mı?

— Evet.

— Gazetelerde, bu konuda yazılanları okudunuz mu?

— Evet.

— Şu halde, işimize yaramazsınız.

Sonra, bilgili, sevilip sayılan bir rahip, karakter sahibi bir tacir, dürüst bir madenci, na değirmen işleten, hayırsever, na muslu bir aile babası, aynı soruları, aynı şekilde cevaplandırdı. Tabiî, aynı şekilde jüriye seçilemediler de...

Eninde sonunda bir jüri heyetinin bulunması şarttı. Eh, fikirleri, görüşleri, bu cinayetin iyi bir şey olmadığına dair hükümleri mevcut bulunduğuna göre, bahis konusu zevata güvenilemezdi.

Nihayet, oniki kişilik bir jüri seçilebildi. Bu toplulukta bulunanlar, cinayeti duymadıklarına, bilmediklerine, gazetelerde cinayetle ilgili bir haber okumadıklarına, cinayet hakkında tek kelime konuşmadıklarına, zaten cinayet diye isimlendirilen bir şey için genel olarak bir fikirleri bulunmadığına yemin ettiler.

Jüri heyetinin, körlerden, sağır ve dilsizlerden, delilerden seçilmemiş olduğunu da bilhassa belirtmeliyim. Jüri, ünlü iki silâhşör, iki birahane politikacısı, üç bar sahibi, okuması yazması olmıyan iki çiftçi, geçmişleri bilinmiyen, gelecekleri de son derece şüpheli üç yaratıktan ibaretti.

Mahkeme sonunda, sanık suçsuz görüldü. Beklenen sonuç da başka bir şey olamazdı zaten.

Bu durumda, suçlu sayılan kimseler, bizzat ölenler değildir de kimdir, söyler misiniz lütfen?..

Tabiî, ortada muhakkak bir suç bulunduğuna inanan kimseler varsa, siz de onlardan biriyseniz, eninde sonunda varacağınız hüküm budur.

Ölmeselerdi efendim, bundan basit bir şey mi olabilirdi? Ölmeselerdi...

— HANIM, HANIM!!. LEVHAYI GÖRMÜYOR MUSUNUZ?

— ŞU BEYAZ ADAMLAR NE KADAR VAHŞİ AZİZİM... KIZI ÇİĞ ÇİĞ YİYORLAR...

Herşeyin yolu var

Bir rahib, içkiye çok düşkün bir İrlandalı'ya sordu:

— Cennete nasıl gireceğini ümit edebilirsin?

Adam cevap verdi:

— Bundan kolay ne var? Cennetin kapısına gidince, kapıyı açacağım, tekrar kapayacağım. Bir daha açıp, bir daha kapayacağım. Sonra tekrar açıp, tekrar kapıyacağım. Kapıdaki baş melek, Mike, «Allah rızası için yeter artık, ya gir, ya da çık» deyinceye kadar bu işe devam edeceğim. Eh, sonrası işten sayılmaz tabii...

İŞ Mİ BUNLAR?

Resmî makamlar son deniz facialarında halkımızın üstün bir olgunluk ve soğukkanlılıkla hareket ettiğini memnuniyetle bildiriyorlar...

Gerçekten akaryakıt yüklü tankerlerdeki bu infilâklar halkımızın kılını bile kıpırdatmadı. Çünkü, geçim sıkıntısı içinde canımız burnumuzun ucunda olduğundan her an patlıyoruz. Her sabah evden çıkarken karı - koca arasında ufak tefek patlamalar oluyor... Hele çarşıya pazara alışverişe çıkan vatandaşlar pahalılık karşısında sık sık infilâk ediyor... Kaldı ki on yıl süre ile facialar üstüne facialar görmeye alışmışız...

Yani üç - beş günlük facialar mı kılımızı kıpırtadacak?..

SÖYLETENE BAK

Düşük Menderes belki ömrü süresince ilk defa dosdoğru bir lâf etmiş. Yassıada duruşmaları sırasında:

— İnkılâp yüzde yüz samimidir, demiş.

Ama söyleyene değil, söyletene bakmalı..

seçme saçmalar

★ Bana ondan bahsetmeyin
Onbir

★ Canın cehenneme
Zebani

★ Şu yırtık resmimi size belki bir gün...
Hatıra

★ Beni tanıdın mı?
Tanıdık

★ Selamünaleyküm..
Aleykümselâm

★ Gölge etme başka ihsan istemem.
İhsan'ın babası

★ Burada yatmak yasaktır.
Yatakhane

★ Başım onunla hoş değildir.
Sarhoş

★ Lütfen kendinize gelin.
Kordiyal

★ Sizde de şeker var mı?
Diyabet Şükrü

★

Kötü şey

İrlandalı bir rahip, pazar vaazında anlatıyordu:

— İçki, dünyanın en kötü şeyidir. Yakınlarınızla bile ağız dalaşına girmenize sebep olur. Onlara vurur, silâh çeker ve hedefe isabet ettiremezseniz, bunu içkiden bilin, başka bir şeyden değil...

Merak

Bir seçim mitinginde, aday, vatanseverliğini bütün ateşiyle belirten bir nutuk çekiyordu:

— Ben, bir İngiliz olarak doğdum. Bir İngiliz olarak yaşadım. Bir İngiliz olarak öleceğimi ümit ederim.

Dinleyicilerin arka sıralarında bir ses yükseldi:

— Aman Allahım, siz de hiç can sıkıntısı diye bir şey yok mudur?..

İş

İki gemici, uzun yıllardan sonra mesleği terke karar vermişlerdi. Bir limanda, küçük bir barı satın aldılar. Kapattılar, içinde değişiklikler yaptılar. Yeni dekorasyon, yeni möble, burayı eskisinden çok güzelleştirmişti.

Bir hafta sonra, şehirlilerden bir grup, barın kapısına gidip, kapıyı çaldılar. Kapı yavaşça açıldı. Gemicilerden birisi, elinde kocaman bir duble birayla göründü.

— Evet, dedi. Ne var?

— Burayı ne zaman açacaksınız, işe ne zaman başlıyorsunuz, öğrenmek istedik.

Sabık denizci sırıttı.

— Açmak mı? Biz, burayı kendimiz için aldık yahu.

CANAVAR AHMET

Jandarma komutanı, yazara:

— Soruşturmayı sizin vasıtanızla yürüteceğiz, dedi. Fazla sert miyim, neyim, kızlar tutulup kalıyorlar. Artık ağızların - dan lâf alabilirsen, al!.. Sanki konuşmıya yeminliler...

Yazar, kırk, kırk beş yaşların daydı. Fakat otuz beşten yukarı göstermiyordu. Onu genç gösteren hususlardan biri, kendisini yıpratmamış olması; diğeri ise, spor giyinmesiydi. Rengârenk gömlekler, rengârenk kazaklar...

— Vallahi, size bir yardımım dokunursa, çok sevinirim, komutan. Esasen röportaj için ken dileriyle temas ediyorum. Siz, sorularınızı hazırlar, verirsiniz; ben sorarım. Bunun hiçbir zorluğu yok.

— Yalnız, bu, aramızda kalacak! Meslektaşlarınızın bile duymasını istemiyorum. Hoş, zaten onlar duydu mu, dünya duydu demektir.

— Bana güvenebilirsiniz.

Yazar, gitmek üzere ayağa kalktı. Komutan:

— Sizi seçmiş olmamın sebebi, yakışıklığınızdır! dedi. Bu anahtarın size ne kapılar açtığını görmemek için kör olmak gerekir. Kızlar, sizinle bir röportaj boyu beraber olabilmek gayesiyle, kendilerini Canavar Ahmedin kollarına atıyorlar.

Yazar, önüne bakarak sahte bir alçak gönüllülükle:

— Estağfurullah! dedi. Nerede bizde o talih, komutan?!.

— Artık onun nerede olduğunu ben bilemem!.. Güle güleee!.. Akşama bir uğrayın.

★

— İyi haberlerim var, komutan!

— Aman, neymiş onlar?

— Bu Canavar Ahmet, dağa çıkmadan önce kadınlar hamamına bir kâğıt asmış. «Hepinizden intikam alacağım!» diye...

— Peki, şimdiye kadar ne söylemiyor kahpeler?

— Onlardan bulmasınmış. Allahından bulsunmuş!

— Yahu, bunlar Canavardan memnun galiba! Biz boşuna terliyoruz. Ne ya, bu onu göstermiyor mu?

— Çok çirkinmiş be komutan! Nasıl memnun olurlar?

— Bak sana bir şey söyliyeyim: Ben, çocukken, öldür Al - lah, bamya yemezdim. Hâlâ da yemem ya!.. Babam da, bana onu yedirsin diye, evde bamya olduğu zamanlar, çarşıdan tulumba tatlısı alır gelirdi. Ben de tulumba tatlısına ölürüm... İster - sen, bamya yeme! Bak tatlıdan tattırır mı!.. Yâni demek istediğim, bu kızlar da tulumba tatlısının hatırı için bamyaya katlanıyorlar.

— Kusura bakmayın komu - tan, ben bundan bir şey anlamadım!

— İşine gelseydi anlardın, Sayın Tulumba Tatlısı...

— Ne?.. Yok vallahi öyle bir şey! Hayır, dün de söylediniz. Dedim: Şaka ediyor. Ama bugün bakıyorum, ciddî ciddî söylüyorsunuz.

— Canım, şimdi yazarlığı, komutanlığı bırakalım da, bir arkadaş gibi konuşalım: Şu son hâdiseyi ele alıyorum. Gülnazın dağda işi ne? Mantar toplamıya çıkmamış, kozalak toplamıya çıkmamış! Bunu kendisi de söylüyor. Eee, niçin çıkmış? Tulumba tatlısı için çıktım, der mi? Elbet «Bir gezeyim diye çıktım!» diyecek. Yazara giden yol, Canavardan geçer, demiyecek ya!

— Hadi Gülnaz öyle yaptı diyelim! peki, ötekiler?

— Anlaşamıyacağız dostum. Samimi değilsin.

— Ha, size bir şey söylemiye unuttum: Biz, bu adama çirkin diyoruz ama, çirkinliği mirkinliği belli olmuyormuş ki... Maske takıyormuş.

— Sen, ben, bilmezsek bilmiye lim! Kasabalı biliyor ya.

— Doğru!

— Sonra bu herif, maskeyi tanınmamak için değil, çirkinliğini örtmek için takıyor. Benim kanaatim bu merkezde. Korkacak adam, hamama o kâğıdı asmaz bir kere.

— Asmaz, evet!..

Yarım dakika süren bir sessizlik oldu. Yazar birden heyecanlandı:

— Komutan, aklıma bir şey geldi.

— Hoş geldi. Misafiri derhal benim kulağıma al!

— Ben, bu adamla konuşacağım ...Ne röportaj, değil mi?!

— Kızlardan sonra bu adam sana yavan gelecek.

— O haberler ne öyle birader? Yok, kültürlüymüşüm; yok, falan fıstıkmışım...

— Fıstık olup olmadığına dair bir iddiam yok. Fakat eğer sen Canavar Ahmetsen ki, bundan şüpheliyim, kültürlü olman gerek.

Maskeden taşan yerlerde bir kızarma belirdi. Yazar, fırsatı kaçırmadı:

— Evet, sen Canavar Ahmet değilsin. Bu, konuşmandan da anlaşılıyor. Yâni yalnız kızar - mandan değil... Ahmet, ticaret lisesi mezunuymuş. Sen ise, ilkokulu ya bitirdin, ya bitirmedin!

— Bunları nereden uyduruyorsun? Gazeteci milleti değil misiniz...

— Aksini iddia ediyorsan, maskeni çıkar. Bana Ahmedin birçok resmini gösterdiler. Aç maskeni, bir bakışta anlarım.

Adam, bol keseden kızarıp duruyordu.

— Açamazsın ki... dedi yazar. Çünkü sen Ahmet değilsin! Ahmedin Canavarlığı çirkinliğin - den ileri geliyordu. Yoksa kimseye bir şey yaptığı ettiği yoktu. Ona çirkinliğinden ötürü Canavar dediler. Bunu sen de bili - yorsun. Hamama yapıştırdığı kâğıdı da biliyordun. Dedin: «Ne yapsam, ondan şüphelenirler! Sıva kolları!»

Konuşurken, ağzından tükü - rükler saçılıyordu. Röportajcı, arazözdü. Beriki, kızgın asfalt... Tükürük zerreleri, adamın pan - car rengini almış yüzünde, yüzünün maskesiz kısımlarında ca zırdayıp buharlaşıveriyordu.

— Arkadaş, ben bu iddia i- çin kellemi korum ortaya! dedi yazar.

Adam, kahkahayla güldü:

— Zaten koydun! gitti. Buradan sağ sâlim dönebileceğini mi sanıyorsun?

— Neden ama?

— Yok, salayım da, git yaz!

Yazar da güldü:

— Nereye yazıyorsun be ah - bap?!. Ahmet, benim aslında! Gittim, yüzümü ameliyat ettirdim. Bir de kıyafet düzdüm, o kadar!

Maskelinin nutku tutulmuştu. Sadece:

— Ama gazetecilik? diyebildi.

— Bedavaya tav olduktan sonra sen de yaparsın, ne olacak? Hatalı matalı yaz, gönder! Onlar orada düzeltirler... Sen dağa çıkmasaydın da, gelecektim kasabaya. Kadınlardan alınacak intikamım vardı.

Maskeli adam, yazarı ormanın kıyısına kadar getirerek:

— Haydi uğurlar olsun, Ah - metciğim! dedi. Şeye devam!

Yazar, eski hüviyetiyle Canavar Ahmet, patikaya indi. Elli adım kadar yürümüştü ki, maskeli adam seslendi:

— Ahmet, Bebek Hasanın karıya dokunma e mi? Karı, belki herifi burada yok diye, İstanbula gitti diye sana yanaşır. Ama sakın yüzverme! Günah denen bir şey var çünküm.

Ahmet güldü:

— Olur Hasancığım, merak et me!.. Yok, zaten yenge öyle bir kadın değil.

Maskeli, deminkinden fazla şaşırdı.

— Yahu, dedi, nereden anla - dın benim Hasan olduğumu?!.

Ahmet:

— Anlarız biz!.. deyip yürüdü gitti.

— AMAN HOCA EFENDİ DİKKAT ET, ALNIMIN YAZISI GİBİ KARA OLMASIN.

YABANCI KARİKATÜRLER

—PEK İYİ GEÇİNEMİYORLARMIŞ DİYE DEDİKODU VAR..

KADIN - DUR SÖYLİYEYİM. YA MONROE YA DA GİNA'YA BAKIYORSUN.

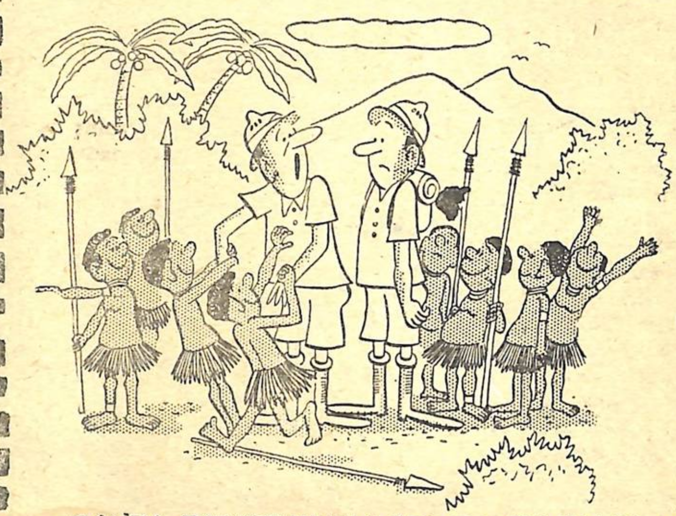

—GALİBA BASKET TAKIMLARINDA OYNAMAMIZI İSTİYORLAR.

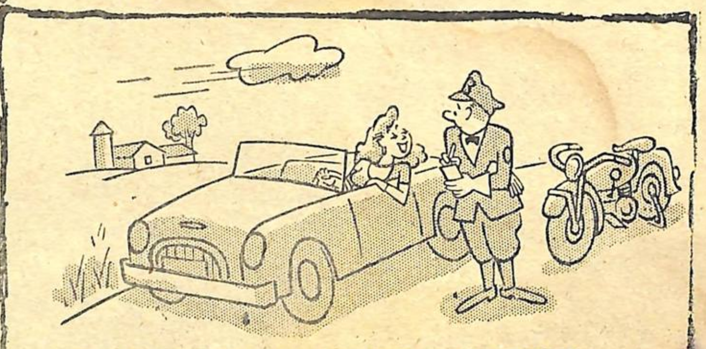

—BU İŞİ MAHKEME DIŞINDA HALLETSEK.

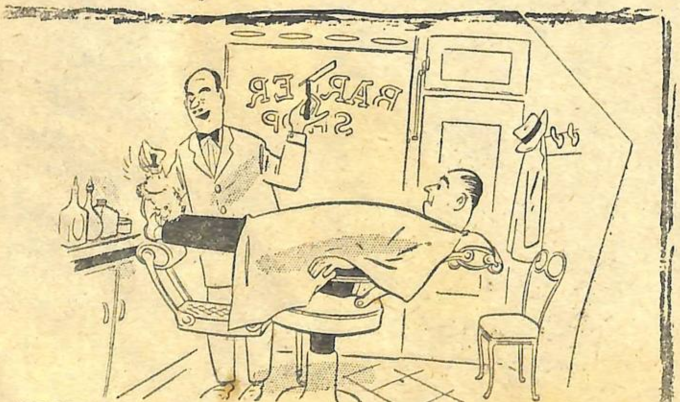

BERBER — 10 YIL ÖNCE GÖZLÜKLERİMİ BİR KENARA ATTIM, BİR DAHA DA İHTİYACIM OLMADI.

—MÜDAFAA SIRASI BİZE GELMEDEN BÜTÜN KOZLARINI KULLANMA.

TEKSAS Fıkraları

— DERLEYEN: SEMİRAMİS —

Acemlerin palavralarını, atmasyonlarını, mübalağalarını bilmeyen yoktur. Halbuki Teksas halkının, palavrası, mübalağası hiç de Acemlerden geri kalmaz, diyebiliriz ki onların pabucunu da hı dama atarlar. Fakat Başkan Daniel'e Teksas halkının bu özelliğini kabul ettiremezsiniz.. O, senato üyesi iken bu konuda:

— Oğul, onlar şaka değil, gerçeğin hafif birer aksinden ibarettir derdi.

Haydi size bu gerçeklerden bir kaç tanesini sıralayalım öyleyse:

★ Ted Green'in yazdığına göre Teksas'ta yeni bir Dumanla mücadele kanunu kabul edilmişti. Buna göre Teksaslılar ancak saat 6 ilâ 12 arasında paralarını yakabileceklerdir.

★ Joe Bishop'un Teksasta kaldığı otele Kadillâk ve Lincoln'ler le inen müşteriler kapıcılara bahşiş olarak Şevrole ve Fort veriyorlardı.

★ Jon Murray'ın tanıdığı bir Teksaslı ise canı ne zaman evde pişirilmiş yemek istese, gidip bir ev satın alıyordu.

★ Fontainbelau'daki lüks bir otele sekiz kocaman bavulla inen Teksaslıya sordular:

— Ne kadar çok elbiseniz var? Teksaslı şu cevabı verdi:

— Elbiselerimi arkadan gönderiyorlar. Bu bavullarda param var.

★ O kadar zengin bir Teksaslıydı ki, santraç taşları hakiki adamlardı.

★ Teksaslı bir baba oğlunun istikbalini düşünerek haftalığını 1000 dolara indirmişti. Sadece çocuğunun parasının kıymetini anlamasını istiyordu.

★ Polly Bergen Teksaslı arkadaşına sordu:

— İşleriniz nasıl?

— Fena değil, haftada bin varil çıkarıyoruz!

— Bir hayli petrol değil mi?

— Petrol mü dedin? Bizim petrolle bir ilişiğimiz yok. İşimiz sadece varil yapmaktır.

★ Teksaslı bir kolej öğrencisi, evine diğer öğrencilerinkine hiç benzemeyen bir mektup yazmıştı:

Bu öğrenci ebeveynine paraya ihtiyaçları olup olmadığını soruyordu.

★ Teksasta bir milyon dolarlık banka hırsızlığını duyan Alan King dudağını büktü ve:

— Kimbilir, hangi uyuz petrolcunun ufacık bankasıdır bu dedi...

★ 1000 dolar bahşiş bırakan Teksaslıya garson:

— Siz dedi; bana ne kadar para verdiğinizin farkında mısınız?

Teksaslı başını salladı:

— Şikâyet istemem. Bahşisin elbetteki bu kadar olacak. Çünkü servisinden memnun kalmadım.

— KOCAM BİZİ BERABER GÖRMESİN ÇOK KISKANÇTIR.

FOTOĞRAFÇILIK MERAKI

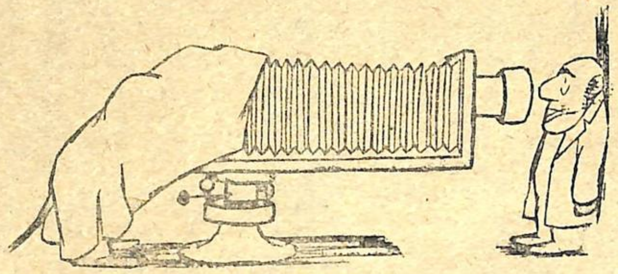

YAZISIZ

YAZISIZ

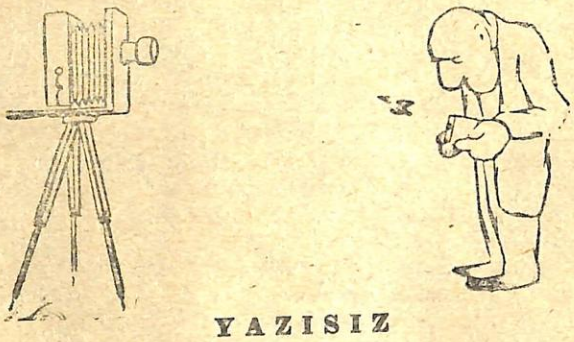

YAZISIZ

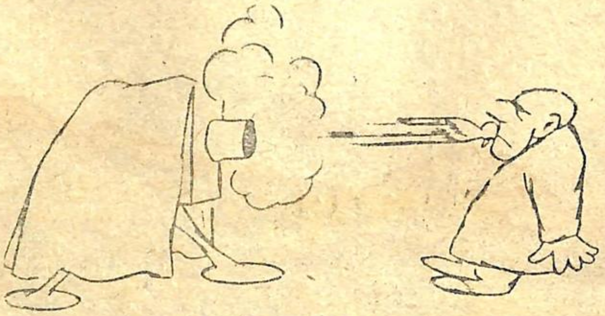

YAZISIZ

Bunu? DUYDUNUZ MU?

AYI İLE GÜREŞEN ADAM

Mavitepe'de Hurşit Kollu adında bir adam bir gün dağda odun keserken bir ayı ile karşılaşmıştır. Derhal ayı ile güreşe tutuşan Hurşit iki saat yirmi iki dakika süren çetin bir mücadeleden sonra ayıyı ters kaz kanadına düşürüp çift sarmayla bastırmış ve tuşa getirmiştir. Fakat ayı Hurşit'in tuşunu saymamış ve onu faulle güreştiği için beynelmilel güreş federasyonuna şikâyet etmiştir.

Des Sportes'den

DON CARLOS SEN SEBASTİEN ALMADEREZ

Sevil'de Karmen adında çok güzel bir kadın mahkemeye müracaat ederek kocasından ayrılmak istediğini söylemiş ve ayrılmasının sebebini de şöyle izah etmiştir: «Kocamın her şeyinden memnunum. Yalnız seneler dir en bozulduğum şey kocamın adıdır. Kocam daima kendisini isminin tamamını söyleyerek çağırmamı ister. İşte bende artık buna dayanamayıp ayrılmaya karar verdim. Bir isimden ne olacak diyeceksiniz ama hakim bey siz her gün en aşağı elli kere Don Carlos Sen Sebastien Almaderez diyebilir misiniz?»

Les Nom Magazin'den

Bayan Döviz

AZİZ NESİN'in büyük romanı

— Anladım, sen adam olmazsın. İş, senin kucağına lüp diye düşmüş. Öyle bir kadın kaçırılır mı? Ömrün oldukça prensler gibi yaşayacaktın. Buna karşılık bütün vazifen, elin değdikçe kadını pataklamak. Hem bu kadını döğmek sevap. Çünkü dayak, bu kadının ilâcı... Kadın dayağı yedikçe sana dua eder, cennetlik olursun. Daha ne istiyorsun. Hiç böyle bir ekmek kapısı kaçırılır mı? Bu kadın, dayağın oburu, ne kadar döğsen doymaz da «Allah rızası için biraz daha vur!» der. Adı Müstesnâ Hanımefendi'dir. Vaktiyle çok güzel bir kadınmış.

— Vaktiyle dediğin orta çağda olacak. Bana kalırsa kadın o zamandan kalma bir asâr-ı atika. Müzeciler görse, bu karıyı kapışır.

— Yok, o kadar da değil. Altmışında var yok...

— Öyleyse karının günahına girdim. Altmış yaşındaysa yavru, daha çok körpeymiş.

— Alay etme de dinle! Çok güzelmiş eskiden. Adı yüksek sosyete tarihine geçmiş bir kadın olduğundan, onun hayatını herkes bilir. Evet, tarih gibi kadın. Müstesnâ Hanımefendi'nin Maçka'da altı katlı bir apartımanı varmış. Apartmanı çok ya, anlatacağım olay orada geçiyor. Kadın, gençliğinde de dayak düşkünüymüş ama şimdiki kadar değil... O zaman ki kocası Müstesnâ Hanımefendi'yi döğmekle baş edememiş. En sonunda «Karıcığım, bende takat, derman kalmadı. Sen kendi başının çaresine bak!» demiş. Çünkü herif, karısına dayak atmaktan iğne ipliğe dönmüşse de ince illete tutulmuş. Müstesna Hanımefendi'ye gelince, o, dayak yedikçe semiriyor.

Kocasından ümidini kesince, bu altı katlı apartımanın en üst katına taşınmış. Apartman katlarının da dört bir yanı balkonmuş. Alt kattaki kiracılardan biri, bir yanılıp da balkona çıkmaya görsün... Alt kattakilerden birisi balkona çıktımıydı, Müstesnâ Hanımefendi yukardan bir kova suyu boca ediyormuş aşağı... Gelgelelim, kadınlara su dökmüyormuş. İlle de erkek olacak, hele hele genç erkek olursa, yandı. Müstesnâ Hanımefendi, elinin altında bir kova su, gözü aşağı katlarda.

Kiracılar «yapmayın, etmeyin Hanımefendi!» diye yalvarmaya başlamışlar. Onlar yalvardıkça Müstesnâ Hanımefendi azıtmaya başlamış. Bu sefer de yukardan çöp tenekelerini boşaltıyormuş. İşi gücü, dolu bulaşık tası, çöp tenekesi, çirkef suyu kovası yanı başında, sabahtan akşama kadar aşağı kat balkonlarını gözetlemek. Bir erkek balkona çıkacak olsa, çöp tenekesi başından aşağı geçiyor. Adam «Ne oluyor?» diye bağırarak, bakmak için ağzı açık başını yukarı kaldırdı mı, bu sefer bulaşık suları başından aşağı geçiyor.

Arkadan da bir kahkaha savurup,

— Kız koş, çabuk bulaşık suyu yetiştir! diye hizmetçisine bağırırmış.

— Hanımefendi, neden böyle yapıyorsunuz? diye soran olursa,

— Aa, ayol pis bir su değil ki... Vallahi bulaşıkların durulama suyu... dermiş.

Yâni insanın kanını iliğini kurutup deli edecek.

Bir böyle, iki böyle, beş böyle en sonunda kiracılardan birinin canı burnuna gelmiş, herif sabah sabah pijamasıyla, tavan süpürgesinin sopasını kaptığı gibi, basamakları ikişer - üçer atlayarak üst kata fırlamış, yer misin, yemez misin? Ver etmiş sopayı basmış köteği... Ama kime? Değil, kocasına... Kiracı herif Müstesnâ Hanımefendi'nin kocasını yere yatırmış, çalarmış sopayı... Vurdukça da bağırırmış: «Ulan namussuz, karını zaptetsene!»

Adamın dayaktan pestili çıkınca, artık milyonları gözü görmemiş, Müstesnâ Hanımefendi'yi boşamış. Ama huylu huyundan geçer mi? Müstesnâ Hanım, yine çirkef sularını alt kat balkonlarındaki heriflerin başından aşağı dökmeğe devam etmiş. Bakmışlar başa çıkılacak gibi değil, kiracılardan birinin eline, ayağına tetik delikanlı oğlu, birgün kadını ayağının altına. Onunda canına minnet, iste diği dayak.

Dayaktan sonra bir - iki gün sinirleri yatışıyor, edepsizlik etmiyor. Ama sonra başlıyor çirkef atmaya... Ondan sonra kiracılar işi nöbete bindirmişler, Müstesnâ Hanımefendi'yi posta posta döğmeye başlamışlar. Sabahleyin birinci kat döğecekse, öğleyin dayak atma sırası ikinci kattakilerde, ikindinde üçüncü, akşama dördüncü, gece beşinci kat kiracılarına nöbet geliyor. Kadın, dayağı yedikçe açılıyormuş. Bu da bir hastalık... Bu sefer tutturmuş, «kocasız bir kadının yabancı erkeklerden dayak yemesi ayıp oluyor, evleneceğim...» demeğe.

Öyle milyoner kadına koca mı yok? «Eli yüzü düzgün, elfâzı lâtif» kendine uygun bir herifle evlenmiş. Yahu sen işe bak kardeşim, bu kadar ters tesadüf olur. Bu herifin de bütün zevki, kadından dayak yemek değil miymiş? Yalnız Müstesnâ Hanım dayaktan sonra keyiflenir güler, kocası dayağın ardından hüngür hüngür ağlarmış. «Ulân, hem dayağa kaşınırsın, hem de

(Lütfen sahifeyi çevriniz.)

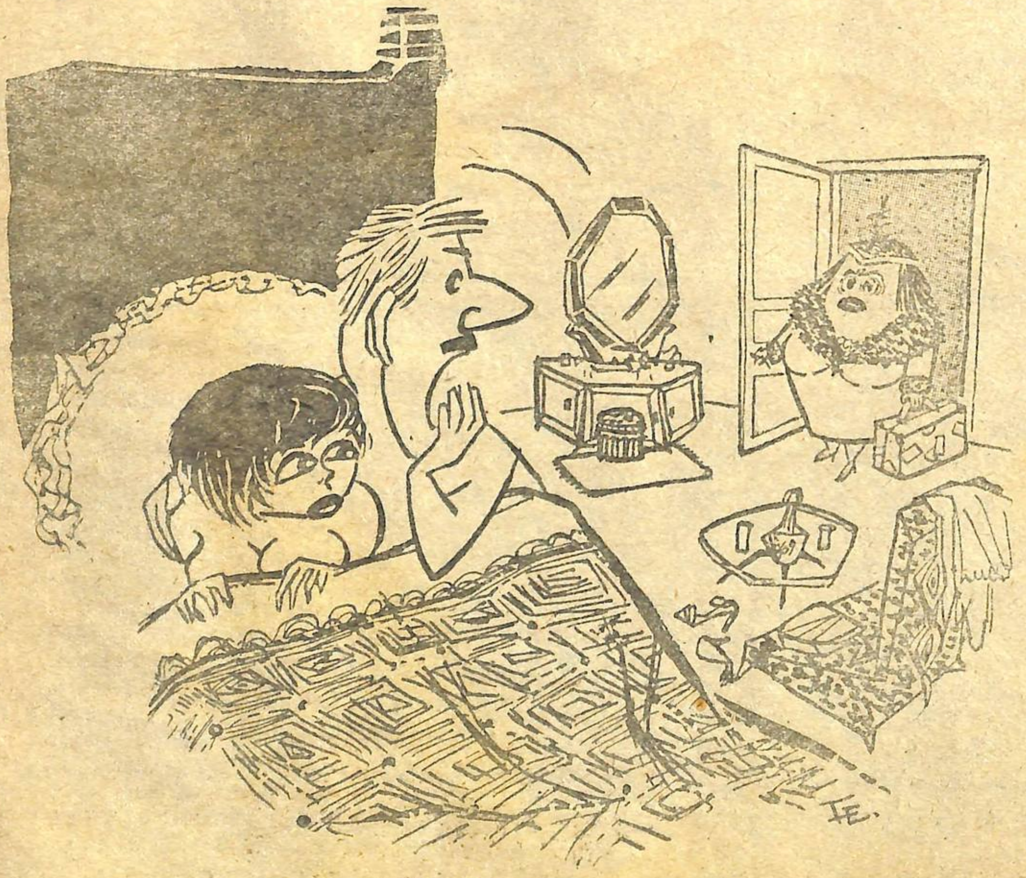

— EYVAH! KARIM!..

âfiyetle dayağı yedikten sonra neye oturur, ağlarsın?» diye soranlara «Ağlamayınca dayak yediğimi nerden anlıyayım, dayağın tadı öyle çıkıyor» dermiş. Kardeşim, bunlar ruh hastalığı, kitapta yeri var.

Evliliklerinin ilk günleri çok zor geçmiş. İlk zamanlar, birbirleriyle kedi - köpek gibi dalaşmışlar. Herif bekliyor, karım beni döğecek; kadın bekliyor ki, kocam beni döğecek... İkisi de birbirinden dayak yemek için hiç yoktan hır çıkarır durur - larmış. En sonunda erkek, bakmış ki Müstesnâ Hanımefendi' nin insafa gelip de Allah rızası için kendisini döğeceği yok, o da kiracılara bel bağlamış. Kiraları herif toplamağa başlamış. Maksadı kira toplamak değil, kiracıyla bir hır çıkarıp dayak yemek. Ay başına üç - dört gün kala, «kira!» diye kapılara dayanırmış. Kiracılar «Ayın biri değil daha...» derlerse, herif göz göre takvimi bile yalancı çıkarır, «Hayır, ayın biri» diye iddia edermiş. Böylesini döğmezsin de ne yaparsın? Ayın biriydi, beşiydi, derken sonunda herif bir temiz sopa yer, rahata kavuşurmuş. Dayağı yedikten sonra «Hay Allah sizden razı olsun. Elleriniz dert yüzü görmesin...» diye keyfinden ağlar, kirayı da almadan gidermiş. Kira yüzünden hır çıkaramazsa, bu sefer başka bir sebep bulurmuş. Vay, duvarları çizmişsiniz, vay siz birinci katta hızlı yürüdünüz de, biz altıncı katta rahatsız olduk... Vay, kiracı dediğin haddini bilmeli de, o kadar yüksek öksürüp, geceleri ev sahibinin uykusunu kaçırmamalı, filan... Herifin meramı, ille dayak yemek.

Bu herif birgün, katlardan birine yine kira için girmiş. Evdekiler de hep işte güçte. Bir çocukla, kötürüm bir dededen başka kimse yok. Herif, ihtiyar kötürüme «Çok tepiniyorsunuz!» diye çıkışmış. İhtiyar, aldırmamış, «Ben yürüyemem ki, tepineyim...» demiş. «Biz alt kattayız, yukarıya gürültümüz gelmez ki...» demiş. Ne demişse dinletememiş. Sonunda kötürüm ihtiyarın bile sabrı tükenmiş, zavallı hırsından kötürüm olduğunu da unutup, herifin üstüne yürümüş. Torunuyla birlikte, bunu bir iyi benzetmiş. Ne dersin, o hırsla kötürümün ayakları bile açılmış...

Kiracılar, bunlara kira vermez olmuşlar. Onların da isteği kira değil, dayak... Gelgelelim, kiracılar dayak atmaktan usanmışlar. Üste para alsalar, dayanılır gibi değil. Dayak atmaktan kiracıların elleri, kolları hamlamış. Hâlâ da karı - koca «Aman bize altı katlı apartman yetmiyor. Şunun üstüne iki kat daha çıksak da, iki öğün fazla dayak yesek» der dururlarmış. Bir dedikoduya göre, sözde iyiliksever bir adam çıkmış da, herifi döğe döğe öldürmüş. İşte, dördüncü kocasının ölümünden beri, belki otuz senedir bu Müstesnâ Hanımefendi boşta zavallı... Kadın gidip gidip şurda burda kendisine zorla, kimi zaman da para vererek dayak attırıyormuş. Masaj gibi bir şey bu... Ara sıra, kadının huyunu iyice bilmeyenler, parasını yeriz diye birkaç zaman onunla birlikte yaşıyor - larmış ama, sonunda dayak atmaktan dermanları kesilince, canlarını zor kurtarıyorlarmış. Bu kadının dediği şu, benim de bir kocam olsun da, yabancılara muhtaç olmayayım, diyor.

Yahu, kadın milyoner diyo - rum sana. Hiç böyle bir kısmet ayağına gelmişken kaçırılır mı? Maşallah senin de gücün kuvvetin yerinde. Bütün vazifen, kadına günde beş posta dayak at - mak. Gel kaçırma şu işi... Sonra sana bütün dünya enayi der.

Muzaffer,

— Vaz geçtim arkadaş, dedi, ben iş filan istemiyorum.

Halûk,

— Hemen ümitsizliğe kapıl - ma, dedi, onu beğenmedinse burda daha neler var oğlum... Burda iş çok. Şu halde sen dolaş ortalarda biraz daha. Mıymıntılığı bırak. Burda iş bulmayan erkek, dünyanın hiç bir yerinde bulamaz.

O sırada yanlarına kadınlı, erkekli bir grup gelmişti. Halûk onların arasına karışınca, Muzaffer de ortada kala kaldı.

(Devamı var)

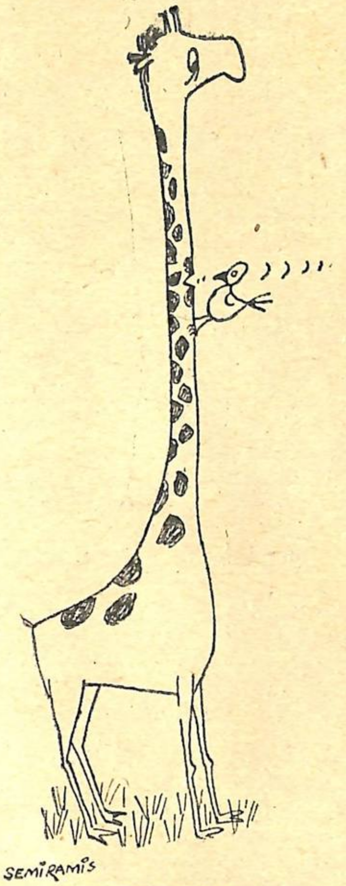

YAZISIZ

YAZISIZ

Yedinci Sanat

YENİ SİNEMA

Türkiyede sinema sanatının tek dergisi

Ayda bir yayınlanır.

Yazan :
AZİZ NESİN

Bu kitap Türk Mizah Edebiyatının bir şaheseridir.

Dilimizde «ölüyü bile güldür» diye bir lâf vardır. İşte bu kitaptaki hikâyeler ölüyü bile güldürecek kuvvet ve güzelliktedir. Zamanımızın, yaşadığımız çağın ve toplumun en tatlı şakalarını bu kitaptaki hikâyelerde bulacaksınız.

Fiatı : 3 Lira
KARİKATÜR YAYINEVİ
Nuruosmaniye Gazi Sinan Paşa Sokak
No: 12 Kat 2 - İSTANBUL
NOT : Ödemeli gönderilir.

Türkiyenin en güzel kaleminden Bütün Atatürk devrinin hikâyesi

ÇANKAYA

I. cildi çıktı

Falih Rıfkı ATAY

Fiatı : 10 Lira

Umumi Satış Yeri : Dünya Matbaası
Cağaloğlu Narlı Bahçe Sokak No. 15
Taşra için: Ödemeli gönderilir

FİATI : 1 LİRA

Basıldığı yer : Vakit Matbaası

Dizildiği yer : Hergün Matbaası

İLÂN TARİFEMİZ :

Kapak içi	*10 T. L.*
İç sahifeler	*18 T. L.*

DOĞUBANK'TA

- Şubelerimiz arasında masraf ve komisyonsuz senet tahvili
- Şubelerimiz arasında masraf ve komisyonsuz havale
- Mevduatınıza en yüksek faiz
- Zengin tasarruf ikramiyeleri
- Yük - k kazanma şansı

DIŞ İŞLER NİZ İÇİN

Dünyanın bütün şubelerindeki muhabirleri ile

DOĞUBANK T. A. Ş.

EMRİNİZDEDİR.

ri Reklâm —

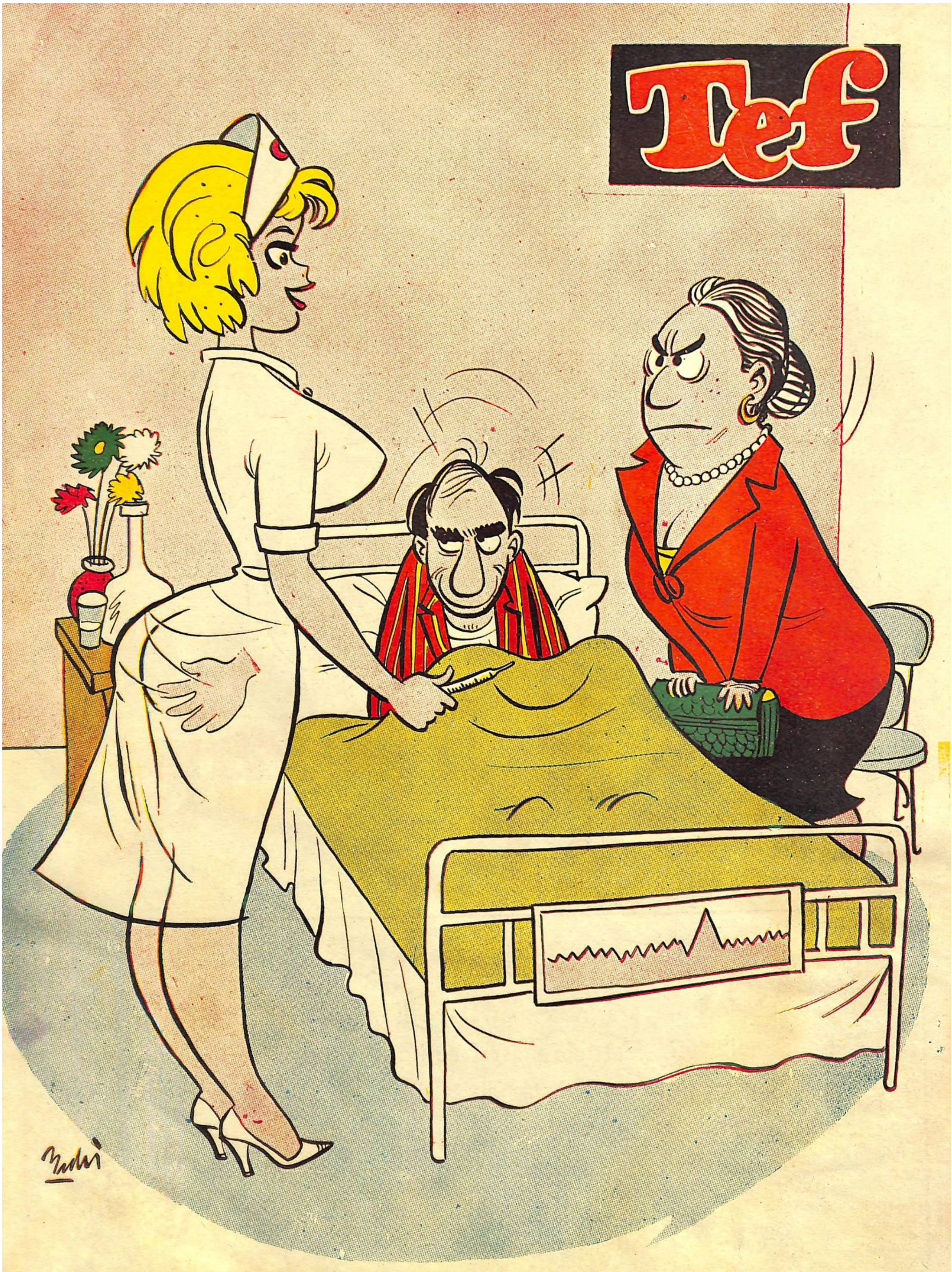
Tef